

POPELKA

XXV. národní přehlídka amatérského činoherního divadla pro děti

TYLOVO
DIVADLO
RAKOVNÍK

2006

POPELKA RAKOVNÍK 2006

XXV. národní přehlídka
amatérského činoherního
divadla pro děti

POPELKA RAKOVNÍK SE KONÁ POD ZÁŠTITOU
HEJTMANA STŘEDOČESKÉHO KRAJE ING. PETRA BENDLA

Pořádají:

NIPOS – ARTAMA Praha a Kulturní centrum Rakovník,
z pověření a za finančního příspěví Ministerstva kultury
České republiky, Středočeského kraje a Královského města
Rakovník, ve spolupráci s Divadelním spolkem Tyl Rakovník

**Ceny, květiny, dárkový koš
a upomínkové předměty věnovaly:**

Královské město Rakovník
Klára Květiny Rakovník
Potraviny U Lutovských Rakovník
Raja, spol. s r. o., Rakovník
Městská knihovna Rakovník
Domov SPMP Ráček Rakovník

Marně se snažím v hlubinách své paměti zjistit, co jsem dělal, když mi bylo dvacet pět let. Možná jsem měl celý rok na kotoučovém magnetofonu puštěné a patřičně zesílené album Abbey Road od Beatles. Sousedi v našem paneláku nadávali na hluk a opláceli mi jej ranami kostětem. Rodiče se divili, že nemám nic na práci a sestra si myslela, že bych už mohl vypadnout z bytu, aby se mohla v klidu sejít se svým tehdejším bývalým.

Tohle všechno dnes Popelce vůbec nehrozí. Svůj dvacátý pátý rok života oslaví stejně jako spoustu předchozích v Tylově divadle a bude k tomu mít spoustu oslavenců. Ale co si budeme povídat: čtvrtstoletí čehokoliv zakládá pořádný důvod k bombastické oslavě. Pompézní oslavy mohou vypuknout s o to větší silou i proto, že se jedná o oslavu divadla. Múza Thálie symbolizuje svobodu a slavit právě svobodu patří v Čechách mezi velmi oblíbené disciplíny. Svobodný národ divadelnický nechť pozvedne číše do výše očí a připije na to, že jsme se opět shledali. Že jsme se nenechali spoutat povinnostmi všedních dnů a pracovního vytížení. Že jsme si dokázali najít čas na zkoušení, hraní, režírování, psaní, vymýšlení. Že jsme našli čas na smích a legraci, na pokec s kamarády, na zpívání do dlouhých nočních hodin.

Připijme si na to, že ještě umíme sedět do ranního kuropění bez televizní obrazovky a dokážeme se bavit s někým z očí do očí. Připijme si na Popelčiny pětadvacetiny. Ať se sejde se svým současným bývalým a zase si dají pusy, která bude trvat ne méně než pět dní.

Jan Švácha

25 let s pohádkou

Čtvrt století národní přehlídky amatérského divadla pro děti, které dnes říkáme Popelka, to je příležitost připomenout si, jak se tato přehlídka profilovala v rámci celého amatérského divadelního hnutí.

Počátkem sedmdesátých let minulého století přišli pracovníci Ústavu pro kulturně výchovnou činnost s nápadem pomoci amatérským činoherním souborům, které se věnují divadelní produkci orientované na dětského diváka. Produkci, která byla sice bohatá z hlediska kvantity – počtu souborů hrajících pro děti, ale kvalita značně pokulhávala. Ten nápad spočíval v rozběhnutí projektu národní přehlídky, na které se měly prezentovat nejlepší výsledky amatérského činoherního divadla určeného dětem.

První ročník se uskutečnil v roce 1971 v Kralupech nad Vltavou jako nesoutěžní přehlídka, ale přítomna už byla odborná porota. Výběr proběhl formou konkurzu – přihlásilo se 26 souborů. Hlavním kritériem postupu byla kvalitní dramatická předloha a tak se počet inscenací postupujících do druhého kola zúžil na 20. Z nich pak výběrová porota do programu 1. národní přehlídky poslala pět.

Hned od začátku bylo jasné, že přehlídka musí mít také pracovní charakter. Proto byl divadelní program doplněn o přednášky spojené s besedou k některým otázkám tvorby divadla pro děti. Například Alena Urbanová (tehdejší dramaturg Divadla Na zábradlí) zde přednášela na téma: „Dramaturgická hlediska hodnocení her pro děti“.

Podruhé se přehlídka konala v roce 1973 a přemístila se z Kralup do Ostravy-Poruby. Zde se organizovala až do roku 1983 a konala se celkem šestkrát. To proto, že se pořádala vždy jednou za dva roky. Měla se konat i v roce 1985, ale tehdy ji ostravští radní z města vypudili.

Od druhého ročníku se zásadně změnil i systém výběru. Už se nekonal konkurz, ale soubory procházely soutěží na okresních a pak krajských úrovních. Mimoходом – jedna taková krajská výběrová přehlídka se konávala v té době i u nás v Rakovníku a celkem se tu zorganizovalo od roku 1974 osmnáct ročníků. V letech, kdy se nekonala národní přehlídka bylo krajské kolo nesoutěžní.

Od druhého ročníku probíhalo hledání cesty co nejučinějšího ovlivnění vývoje divadla pro děti v celém jeho rozsahu tvorby. Změnil se charakter seminářů. Nebyly již přednáškou spojenou s besedou, ale jakousi diskusní tribunou, řízenou lektory z poroty. Část seminářů se zaměřila k přehlídkovým představením a část na obecnou problematiku. Druhou významnou změnou bylo umožnění konfrontace s názory dětského publika. Odbornou porotu tak doplnila i skupina dětí pod vedením psychologů, pedagogů i divadelníků. Výstupy z této dětské skupiny (jak děti vnímaly představení) se referovaly členům hrajících souborů. Dá se říci, že tento zavedený systém rozborových

seminářů v různých modifikacích trvá dodnes.

Od třetího ročníku se opět změnil způsob výběru souborů na přehlídku. Ústřední výběrová porota vybírala představení z návrhů krajů. Krajská kulturní střediska navrhovala jeden nebo více souborů do širšího výběru a výběrová porota pak učinila konečný výběr. Změnu si vynutil závěr z II. přehlídky, zejména nutnost náročnějších kritérií při výběru a zpracování hry. Vyloučení automatického postupu z kraje znamenalo soustředění toho opravdu nejlepšího, co se v divadle pro děti objevilo, a tím i zvýšení úrovně přehlídky. A jisté výsledky se dostavily. Potvrdilo to několik následujících ročníků. Čtvrtý a pátý (1977 a 1979) vzbudil jistou nespěšnou naději ve vzestupné úrovni dramaturgické a inscenační praxe. Neobjevily se zde tak výrazné prohry. Ovšem nakolik to bylo dílem zaměřené pozornosti na kultivaci divadla pro děti se nedá jednoznačně odpovědět. Zvláště, když se na přehlídce objevovaly většinou stále stejné soubory.

A šestý ročník pesimistické pocity spíše posílil. Obnovil se systém automatického postupu vítězů krajských přehlídek a s ním i staré problémy nekvalitních textů a jejich pasivní reprodukce. Vyskytl se však i nový jev: hlavním tématem se stalo tzv. autorské divadlo. Projevil se zde vliv mladých studiových scén, které usilovaly o generační výpověď netradičními divadelními prostředky. Automaticky zajištěná účast vítězů krajských přehlídek poškodila i sedmý ročník (1983). Přesto bylo patrné, že „autorská tendence“, tj. tvořivé sebevědomí inscenátorů sílí.

Rok 1985, kdy ostravští radní z důvodů naprosto malicherně prestižních pozitivně se rozvíjející přehlídku z Ostravy vypudili ukázal, že národní přehlídka se zažila a že poskytuje v roztříštěné oblasti divadla pro děti přeci jen jistý pevný bod. Vzájemné poznávání a konfrontace na národní úrovni se stalo i přes doposud malé výsledky v kultivaci divadla pro děti nenahraditelné.

Bezprizorní přehlídky se ujal Severočeský kraj. Osmý ročník uspořádal v roce 1987 Hornický dům ve Stráži pod Ralskem. Bohužel, čtyřletá pauza tu byla znát. Přehlídka v pěti inscenacích z osmi přinesla reprezentativní vzorek konvenčních pohádkových veseloher, typický doklad neutěšeného stavu současné dětské dramatiky. Přesto aspoň čtyři z těchto inscenací sváděly s nehodnotným textem vědomý zápas o divadelní kvalitu.

„Poslední“ přehlídka – devátý ročník – se konala v říjnu 1989, těsně před listopadovým převratem a přinesla celkem vysokou úroveň. Přibýlo souborů schopných odpoutat se od monopolního vydavatelství textů DILIA. Devátý ročník uzavíral celou osmnáctiletou éru národních přehlídek optimisticky. Všechny inscenace sice nebyly vzorové, ale s jejich tvůrci už se mohlo diskutovat o problémech divadelní tvorby pro děti a ne jen dokola opakovat divadelní abecedu. Devátý ročník přinesl

ulehčení, ale brzy nastaly i starosti. Najednou po listopadu bylo všechno jinak. Dosavadní instituce, krajská, okresní, městská kulturní střediska zanikla, nebo se všelijak přetvořila, lidé zbhlí v organizování amatérské divadelní činnosti se kamsi rozprchlí, soubory se rozpadaly. Opravdu to vypadalo, že je ohrožena sama činnost amatérského divadla, natož existence národní přehlídky. Naštěstí se tak nestalo. Z iniciativy tehdejších pracovníků Kulturního centra v Rakovníku, Města Rakovníka a za pomoci vyhláskovatele přehlídky Ministerstva kultury, domácího souboru Tyl a ústředního metodika pro amatérské divadlo na ARTAMĚ PhDr. Milana Strotzera se přehlídka uskutečnila v Rakovníku. K nastartování nové tradice pomohlo i to, že se vedle starého Tylova divadla otevřel nový kulturní dům, který umožnil produkci alternativních forem. Desátý ročník – teď už Popelky – se uskutečnil v roce 1991. Přehlídka byla opatřena vším, co k ní vždycky patřilo. „Velkou“ i „malou“ porotou, rozborovými semináři, Kukátkem – zpravodajem, který reflektoval každodenní dění, získala nové logo – jakousi vlasatici (Poletuchu), která rozhazuje vločky, ale hlavně se začala konat každoročně. (Pro úplnost historických faktů je třeba dodat, že krajská přehlídka inscenací her pro děti, konaná do té doby v Rakovníku, rokem 1990 skončila po 18. ročnících. Částečnou náhradou v letech příchů se jí stal Wintrův Rakovník, později se přesunula do Mělníka, ale v současnosti střední Čechy nemají svoji krajskou postupovou přehlídku v tomto druhu divadla).

Na desátém ročníku Popelky se soutěžně představilo osm souborů. Úroveň představení kopírovala předchozí roky a proto ocenění získaly ty soubory, které šly cestou autorského divadla nebo zvolily osobité dramaturgicko – režijní postupy. Program přehlídky byl navíc rozšířen ještě o dvě inspirativní inscenace.

Rozpad řady kulturních zařízení, která v krajích zajišťovala strukturu přehlídek, se na Popelce naplno projevil při jedenáctém ročníku (1992). Odborná rada musela připustit na přehlídku několik inscenací (hlavně z Moravy), které neprošly žádným regionálním kolem. Úroveň programu Popelky tak šla rapidně dolů. Opět se objevily dramaturgické škváry. Zdařilé inscenace byly pouze tři z osmi soutěžních. Ovšem poprvé se z přehlídky nominovalo na nově koncipovaný Jiráskův Hronov, který se od roku 1993 stal celostátní žatvou – přehlídkou různých druhů divadla. Ještě, že nedobré zážitky zjemnily hostující inscenace, především ta z hradeckého Draku.

Není smyslem tohoto článku věnovat se každému ročníku zvlášť. Podrobné zhodnocení z pera předsedy poroty lze najít téměř vždy v každém závěrečném čísle Kukátka. Nicméně, některé faktory ve vývoji národní přehlídky stojí za připomenutí. Především se tu postupně přestaly objevovat nekvalitní texty. Dilem to bylo z rozhodnutí odborné rady pro amatérské divadlo, která statutárně

odmítala inscenace vzniklé na špatných textech do programu Popelky zařadit, dílem tomu napomohlo nově koncipované opatření o sestavování regionálních porot (minimálně jeden člen poroty musí mít povědomost o úrovni národní přehlídky – k tomu účelu odborná rada pro amatérské divadlo sestavovala jmenný seznam porotců, kteří onu povědomost mají), ale i proto, že řada souborů (aspoň ty, které jsme na Popelce i opakovaně viděli), začala dramaturgii pěstovat vědomě. Problémy se přesunuly do roviny dramaturgicko – režijní a týkaly se nedotaženosti v samotné interpretaci, stylizaci, žánru. K nejúspěšnějším souborům devadesátých let patřily Mladá scéna z Ústí nad Labem, Divadélko Na Peróně Praha, Malá scéna ZUŠ Zlín a domácí Tyl Rakovník.

Rok 1998 přinesl organizátorům i souborům velkou komplikaci. Tylovo divadlo bylo uzavřeno a prováděla se v něm zásadní rekonstrukce. Provizorní útočiště si Popelka našla v blízké vesnici. A tak se přejíždělo mezi Kulturním centrem a sálém v Lužné. Při tomto ročníku jsme navíc vedle soutěžního programu viděli i tři absolventská představení Kurzu praktické režie a slavnostní vyřazení frekventantů tohoto kurzu. I v roce 1999 se musela část Popelky organizovat v Lužné. ARTAMA vyhlásila výsledky literární soutěže Oříšky pro Popelku.

V roce 2000 se národní přehlídka vrátila do nově zrekonstruovaného Tylova divadla a program se vydal. Slovy M. Schejbal, předsedy poroty: „v oblasti dramaturgie můžeme pozorovat rok od roku kvalitnější práci souborů a v plné třetině inscenací jsme byli svědky kvalitní režijní práce.“ Nabízí se tu srovnání s ročníky předlistopadovými. Přeci jen systematická práce PhDr. Milana Strotzera na ARTAMĚ, odborné rady, jednotlivých porotců, lektorů a samozřejmě samotné národní přehlídky, nese v kultivaci divadla pro děti přeci jen jisté výsledky. Aspoň na tom pomyslném vrcholu ledovce. Pro rakovnické patrioty jedno doplnění. Domácí spolek Tyl zaznamenal hned dvojnásobný úspěch. Kocour Modroočko získal nominaci a Tvrdohlavá žena doporučení na Jiráskův Hronov 2001.

Popelka v novém tisíciletí (2001), což byl jubilejní 20. ročník, nedosáhla kvality té předchozí a potvrdila, že dobrých dramatických textů stále není mnoho. Obohacením přehlídky se staly inspirativní představení profesionálních souborů. Femad v Libici nad Cidlinou skončil coby dílna divadla pro děti a část jeho koncepce přešla na Popelku. Od tohoto roku se v programu národní přehlídky vždy objevují zajímavá představení profesionálních souborů.

Poslední čtyři ročníky národní přehlídky nepřekračují inscenační průměr. Už se neobjevují divadelní škváry, ale ani těch po všech stránkách skutečně výborných představení není mnoho. A tak na závěr opět cituji předsedu popelkovské poroty M. Schejbal, který už potřikrát končí svoji závěrečnou zprávu slovy: „Kéž se blýská na lepší časy.“

Jaroslav Kodeš

Přehled souborů, které se zúčastnily soutěžní části Popelky 1991 – 2006

Mladá scéna, Ústí nad Labem	8x (1991–96, 98, 2000)
Divadlo Na Peróně, Praha	5x (92, 93, 95, 97, 2001)
Divadelní soubor Máj, Praha	4x (91, 93, 94, 97)
Divadelní spolek ochotníků Bráník, Praha	4x (91, 95, 96, 98)
Divadelní spolek Tyl, Rakovník	4x (96, 2x v 2000, 04)
Malá scéna ZUŠ, Zlín	4x (2x v 98, 04, 05, 06)
DS Na štaci, Němčice nad Hanou	3x (94, 97, 05)
Divadelní společnost Jitřenka, Ostrava-Poruba	(01, 03, 06)
Divadlo BLIC Ostrožská Nová Ves	2x (03, 05)
Divadlo Dostavník, Přerov	(03, 04)
Divadelní studio D3, Karlovy Vary	(93, 2000)
Divadlo Na Vyhliďce, Tábor	(04, 05)
Divadlo Saně na kolech při DDM, Praha	(99, 2000)
Divadelní společnost Vavřínek, Praha 5	(01, 02)
Divadlo Štěk a spol., Hranice na Moravě	(94, 95)
DDS Ty-já-tr Bez názvu při DDM, Praha	(99, 02, 06)
DS DK Žďár nad Sázavou	(98, 03)
DS Divadlo Duha, Polná	(94, 99)
DS Horda, Nové Město na Moravě	(92, 97)
DS Hugo při ZUŠ VI. Ambrose, Prostějov	(99, 2000)
DS J. K. Tyla, České Budějovice	(91, 06)
DS M+M, Hranice u Aše	(04, 06)
DS Václav, KD Zábřeh-Václavov	(03, 06)
Malé divadlo, Kolín	(91, 92)
Malé divadlo, Ústí nad Labem	(97, 99)
Minidiv, Ostrov nad Ohří	(91, 95)
1. neratovická divadelní, Neratovice	(05, 06)
Adivadlo, Havlíčkův Brod	1x (92)
ADS Dráček Vojenské akademie, Brno	(92)
De Facto Mimo, Jihlava	(03)
dDDD, Děčín	(05)
Divadélko Na věži, Jičín	(92)
Divadelní klub DK, Třinec	(93)
Divadelní shluk Dovejvrtky, Praha	(93)
Divadelní spolek Karel Čapek, Děčín	(01)
Divadlo (bez záruky), Praha	(2000)
Divadlo AHA!, Lysá nad Labem	(2000)
Divadlo Buď Anebo, Karlovy Vary	(96)
Divadlo Dialog, Plzeň	(96)
Divadlo DUO, Frýdek Místek	(97)
Divadlo Esence, Praha	(01)

Divadlo Jen Tak OK, Karlovy Vary	(94)
Divadlo Klub, Plzeň	(91)
Divadlo Opona, Zlín	(96)
Divadlo Pod Úrovní Kladno	(02)
DODO, Praha	(06)
Doveda Sloupnice	(04)
DS Bař, Hostinné	(99)
DS Hraničář, Rumburk	(02)
DS Hrubín, Nový Bor	(96)
DS Hrudkováček, Vyšší Brod	(93)
DS Hyjta Domažlice	(04)
DS J. K. Tyl, Josefův Důl	(02)
DS J. K. Tyl při MKS Meziměstí	(03)
DS J. K. Tyl, Brodek u Přerova	(05)
DS Jana Honsy, Karolinka	(99)
DS Jizeran, Rakousy u Turnova	(99)
DS Karel Čapek, Chomutov	(91)
DS Krakonoš, Vysoké nad Jizerou	(05)
DS Masarykova gymnázia, Vsetín	(06)
DS Na Kopečku při PL, Jihlava	(99)
DS Prameny OB, Jeseník	(94)
DS Rachtámblatník, Praha	(01)
DS Scéna, Kralupy nad Vltavou	(98)
DS Studio DK Šumperk	(95)
DS Vojan, Libice nad Cidlinou	(02)
DS Zmatkaři, Dobruška	(03)
DS Žlutice, Žlutice	(92)
G-Dividlo, Dramacentrum DDM, Ostrava	(95)
LDO-ZUŠ, Valašské Meziříčí	(98)
Lidové divadlo, Krnov	(01)
Loutkářský soubor OPAL, Opava	(2000)
Netratrdlo Brno	(04)
Nové divadlo Mělník	(02)
ODS při MKS, Moravský Krumlov	(04)
OS Tyl, Kutná Hora	(96)
OS Divadlo Hanácké obce, Prostějov	(98)
Podividlo ažaž, Aš	(03)
Rádobydivadlo, Klapý	(97)
Sdružení ADIVADLO, Havlíčkův Brod	(05)
Studio divadla Dagmar a Ped. školy, K. Vary	(06)
Turnovské divadelní studio	(98)
ZUŠ Němčice nad Hanou	(02)

Soubory, které se Popelky zúčastnily nesoutěžně – jako hosté

Činoherní studio, Ústí nad Labem

F. Deméter – O Zlatém Sidorovi (05)

Dejvické divadlo, Praha

J. Illner – Kvas krále Vondry XXVI. (95)

M. Kowanská – Švec Dratvička (98)

Divadelní shluk Dovejvrtky, Praha

V. Nezval – Manon Lescot (94)

Divadlo Alfa, Plzeň

Z. Svěrák – Tatínku, ta se ti povedla (93)

F. G. Lorca – Tragikomedie o Donu Kryštofousovi
a Panince Rositě (95)

T. Dorst – Málinka, bobr a král na střeše (02)

M. Kownacka – O strašlivém drakovi, princezně a ševcovi (02)

J. Š. Kubín – Když se čerti rojili (03)

Iva Peřinová – Jeminkote, Psohlavci (04)

Divadlo Drak, Hradec Králové

M. Klíma, J. Krofta, P. Matásek, V. Zajíc – Pinokio (92)

D. Mrázková – Nádherné úterý (96)

F. Hrubín – O Sněhurce (97)

Všechno lítá, co peří má (03)

W. Shakespeare – Hamlet (04)

Divadlo LAMPION, Kladno

L. Aškenázy, L. Smoljak – Ukradený měsíc (03)

Divadýlko Kuba, Plzeň

L. Aškenázy, P. Mlád – Osamělý létající talíř (92)

Divadlo Polárka, Brno

M. Oščatka, H. Mikolášková – Jánošík (05)

K. J. Erben, P. Jurda – Kytice (06)

L. M. Alcottová, M. Františák – Malé ženy (06)

Divadlo v Dlouhé, Praha

Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka (01)

DS Tyl, Rakovník

M. Ramløse – Čtvrté přikázání (94)

Kejklířské divadlo České Budějovice

J. Brůček – O kouzelné kuličce
aneb Jak Vojta k šikovnosti přišel (04)

Loutkářský soubor DNO, Hradec Králové

Variace na slavné téma Cyrano (01)

Báj – Báj (01)

LD Střípek, Plzeň

Finiš, Jasný sokol (01)

LS Čmukaři, Modřišice

J. Ipser, D. Weissová – Lárk Íčičok (91)

Nejhodnější medvědici, Hradec Králové

M. Levínská, K. Doubková – Drak a flaška (03)

OS Divadla Oskara Nedbala v Táboře

D. Jandová – Čarodějný bál (95)

Slovácké divadlo, Uherské Hradiště

J. Foglar – Rychlé šípy (01)

Středočeské divadlo, Kladno

J. Werich, G. Skála – Lakomá Barka (02)

Studio Dům, Brno

Svatbičky aneb Žonglování se smrtí (94)

D. Defoe – Robinson (99)

T. E. J. P. Jihlava

Edisóni (04)

Theatrekollektiv Lorrach

E. Ionesco – Židle (91)

Vlastní divadlo Neslyšících, I. sekce Divadla v 7 a půl, Brno

Z. Mikotová – Abeceda aneb Co se zdálo Alence (2000)

Nesoutěžně se na Popelce představili posluchači Kurzu praktické režie, se svými absolventskými představeními:

ZUŠ Prostějov (98)

Z. Svěrák – Kolo se zlatými ráfky (rež. H. Kotyzová)

Kolektiv z Benešova (98)

H. Sachs – Posel z ráje (rež. A. Balatová)

DS z Českého Těšína (98)

K. Čapek – Bajky (rež. M. Kovaříková)

Divadelní spolek Tyl Říčany (02)

R. Lošťák – Sůl nad zlato

Přehled nominací a doporučených souborů na Jiráskův Hronov v jednotlivých ročnících Popelky

(nominace (N)nebo doporučení (D) vždy platí až pro JH v následujícím roce)

1991

V tomto roce se nenominovalo ani nedoporučovalo na JH, cenu za inscenaci získal:

DS MINIDIV, Ostrov nad Ohří

M. Mašatová – Pohádka na modré niti (rež. I. Konývková)

1992

V tomto roce už soutěžní řád umožňoval nominovat na JH a byly dokonce dvě nominace:

Divadélko Na věži, Jičín

J. Lédl – Čertovské pohádky (rež. J. Lédl) N

Malé divadlo, Kolín

J. K. Tyl, J. Černíková – Švanda Dudák (rež. D. Serbusová) D

Mladá scéna, Ústí nad Labem

D. Martincová – Malá mořská víla (rež. P. Trdla) D

1993

Nominace nebyla, dvě doporučení v následujícím pořadí:

Mladá scéna, Ústí nad Labem

V. Čtvrtek – Divoké labutě (rež. P. Trdla) D

Divadelní klub DK Třinec

J. Čapoun – Strakatá komedie (rež. P. Sagitarius) D

1994

Mladá scéna, Ústí nad Labem

J. Jílek – Pták Ohnivák a Liška Ryška (rež. P. Trdla) N

DS DUHA, Polná

J. Čapek, P. Vaněk – Povídaní o pejskovi a kočičce (rež. P. Vaněk) D

1995

Divadélko Na Peróně, Praha

F. Hrubín – Panna a Netvor (rež. T. Kraucher) N

1996

Mladá scéna, Ústí nad Labem

R. Kipling, K. Herzinová – Mauglí (rež. P. Trdla) N

DS Tyl, Rakovník

B. Jirušková – Tři rubíny (rež. J. Kodeš) D

1997

Divadélko Na Peróně, Praha

J. Zeyer – Radúz a Mahulena (rež. T. Kraucher) N

1998

Nominace ani doporučení nebylo.

1999

Nominace nebyla, dvě doporučení v následujícím pořadí:

DS Hugo při ZUŠ V. Ambrose, Prostějov

M. Čunderle, M. Příkryl – Už nikdy nebudu spát v rákosí (rež. H. Kotyzová) D

DDS Ty-já-tr Bez názvu při DDM, Praha

L. Horký, J. Chalupa, R. Tesárková – Pohádky z košíku (rež. L. Horký) D

2000

DS Tyl, Rakovník

J. Kolář – Z deníku kocoura Modroočka (rež. A. Mutinská) N

DS Tyl Rakovník

J. K. Tyl – Tvrdohlavá žena (rež. J. Kodeš) D

DS ZUŠ V. Ambrose, Prostějov

A. Berková, P. Kocmanová – Magorie (rež. P. Kocmanová) D

2001

Nominace ani doporučení nebylo.

2002

Nominace ani doporučení nebylo.

2003

DS De Facto Mimo, Jihlava

M. Ketnerová, M. Kolář – Modrej drahokamen anóbrž Zelená Gizela a mrkvajzníci N

Podivídlko ažažAŠ

I. Peřinová – Tři zlaté vlasy děda Vševěda (rež. P. Vojkůvka, V. Mikan st.) D

2004

Nominace nebyla.

DS Tyl, Rakovník

M. Twain, J. Kroc – Princ a chudšas (rež. A. Mutinská) D

2005

Nominace nebyla, dvě doporučení v následujícím pořadí:

Divadlo Na Vyhliďce, Tábor

P. Šrut, F. Oplatek, L. Kovařík – Čertova dcera (rež. F. Oplatek) D

DS J. K. Tyla, Brodek u Přerova

S. Lichý – Kouzelná lampa Aladinova (rež. E. Procházková) D

PROGRAM: Tylovo divadlo

Středa 8. listopadu 2006

10.00–10.50 hodin
Radoslav Dubanský

BREKEKE

Divadelní soubor M+M Hranice

13.00–13.55 hodin
Pavel Doležal

JAK ČARODĚJKA K ŽENICHOVI PŘIŠLA

Divadelní spolek Václav Zábřeh

18.00–19.30 hodin
Ondřej Sekora, Zdeněk Říha

KOCOURKOVSKÁ RADNICE ANEB S KOCOURKOVEM SE ROZTRHL PYTEL

Divadelní soubor J. K. Tyl České Budějovice

Čtvrtek 9. listopadu 2006

10.00–10.45 hodin
J. Emmerová podle Erica Thompsona

VESELÁ DOBRODRUŽSTVÍ ANIČKY A ZVÍŘÁTEK

Divadelní společnost Jitřenka Ostrava

13.30–14.15 hodin
Hana Franková na motivy knihy F. Cartera
Škola Malého stromu

ČEROKÍ

Studio Divadla Dagmar a Pedagogické
školy Karlovy Vary

18.30–19.55 hodin
František Pavlíček na motivy H. Ch. Andersena

PASÁČEK VEPŘŮ

1. neratovická divadelní společnost Neratovice

Pátek 10. listopadu 2006

10.00–11.35 hodin
Pavel Trtílek, Marek Mojžíšek

ÁTREOVCI

Divadelní soubor Masarykova gymnázia Vsetín
14.30–15.30 hodin

Luděk Horký, Martin Písařík

POVĚSTI PRO ŠTĚSTÍ

Divadelní soubor Ty-já-tr Praha

Inspirativní představení

20.00–21.00 hodin

Iva Peřinová

KRÁSNÝ NADHASIČ

ANEB POŽÁR NÁRODNÍHO DIVADLA

Naivní divadlo Liberec

Sobota 11. listopadu 2006

10.00–10.50 hodin

Na motivy loutkové hry Bedřicha Svatoně

U NÁS V NESVÁROVĚ

Divadlo Malá scéna Zlín

13.00–13.50 hodin

Na motivy poezie Edwarda Leara

NĚCO O EDOVI

Divadelní soubor DODO Praha

Inspirativní představení

18.30–20.00 hodin

Karel Jaromír Erben, Pavel Jurda

KYTICE

Divadlo Polárka Brno

Neděle 12. listopadu 2006

HOST PŘEHLEDKY

10.00–11.15 hodin

Louisa May Alcottová, Martin Františák

MALÉ ŽENY

Divadlo Polárka Brno

12.00 hodin

SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ

vyhlášení výsledků a ocenění nejlepších výkonů
XXV. národní přehlídky amatérského činoherního divadla
pro děti popelka rakovník 2006 a vyhlášení výsledků autor-
ské soutěže oříšky pro popelku.

Divadelní soubor M+M Hranice

Středa 8. listopadu 2006

10.00–10.50 hodin

Tylovo divadlo

Radoslav Dubanský

Brekeke

Jevištní klaunerie pro dva vodníky a štika Růženku

Režie

Vratislav Mikan st.

Výprava a kostýmy

Alena Lomnická

Osoby a obsazení

1. vodník

Vratislav Mikan st.

2. vodník

Vratislav Mikan ml.

Délka představení 45 minut

Hraje se bez přestávky

Určeno dětem MŠ a žákům 1. a 2. tříd ZŠ

Slovo o hře

Pohádka plná písniček a humoru vypráví o hledání zapomenutého vodnického slovíčka a o tom, že není důležité, jak kdo vypadá, jestli má fráček zelený, hnědý nebo bílý, ale jaké má srdíčko a jaký je to kamarád.

Slovo o souboru

DS M + M Hranice je rodinné sdružení otce Vratislava a syna Vráti a přátel.

Kontaktní adresa na soubor

Vratislav Mikan

Dobrovského 597

351 24 Hranice

Tel.: 605 542 285 zaměstnání

354 599 105 domů

Divadelní spolek Václav Zábřeh

Středa 8. listopadu 2006

Tylovo divadlo

13.00–13.55 hodin

Pavel Doležal

Jak čarodějka k ženichovi přišla

Pohádka s výpravnou scénou a bohatými kostýmy je provázena hudbou a autorskými písničkami.

Režie

Scénář, texty písní

Hudba k písňím

Pomocná režie,

inspice a rekvizity

Klavírní doprovod

a nastudování

Osvětlovací technika

Návrh scény a kostýmů

Realizace kostýmů

Realizace scény

Dále spolupracovali

Jiří Matějček

Pavel Doležal

Jiří Matějček

Martin Hroch

Dana Matějčková

Eva Grúzová

Jindřich Domes ml.

Jiří Matějček a členové souboru

Jitka Königová a členové souboru

Petr Valenta a členové souboru

František Opravil

J. Minářová

L. Linhartová

Osoby a obsazení

Ježaňa, čarodějnice

(věk 320 let, poloslepá)

Strašaňa, čarodějnice

(věk 220 let, polohluchá)

Bubaňa, čarodějnice

(věk 120 let, koktavá)

Krákorka, čarodějnice

(věk 20 let)

Lála V., král

Ondřej, princ, jeho syn

Týna, princezna

Soňa Švubová

Jana Kozičková

Eliška Weichslová

Veronika Matějčková

František Opravil

Jan Opravil

ze sousedního království

Petr, královský kuchař

Dvorní dáma

Rytíř

Hana Matějčková

Jan Blanka

Draha Opravilová

Petr Pur

Premiéra 26. listopadu 2005

Délka představení 55 minut

Hraje se bez přestávky

Vhodné pro diváka od 5 let

Slovo o hře

Veselá hudební pohádka v pěti obrazech o tom, jak se daří čarodějkám získat ženichy.

Ve starém hradě žijí čtyři čarodějnice. Nejstarší je poloslepá, druhá je polohluchá, třetí koktavá a nejmladší se chce vdát. A tak hartusí, láteří a zlobí, a tím nutí ty starší a zkušenější, aby jí přičarovaly ženicha. Zpočátku se jim to moc nedaří, ale pak se přece jen švarný princ objeví. Má to však háček. Princ se právě chystá oženit s krásnou princeznou ze sousedního království a nehodlá se kvůli rozmarilé čarodějce vzdát své lásky a svého štěstí. Dochází k čarování a lýtým bojům. Láska prince a princezny vítězí a zásluhou chytrého královského kuchaře dochází k polepšení mladé čarodějky a k vyřešení všech nesnází.

L. Linhartová

Slovo o souboru

Soubor byl založen v roce 1998, aby po 32 letech navázal na dávnou divadelní tradici obce. V současné době tedy působí osmý rok a za tu dobu připravil dvě pohádky s dětskými herci, tři pohádky s dospělými herci a pět inscenací pro starší publikum. Všechna představení byla uvedena několikrát na domovské scéně ve václavovském kulturním domě a většina rovněž hostovala v okolních vsích a městech. Kromě nácviku a uvádění vlastních her se činnost souboru zaměřuje i na další kulturní akce. K nejvýznamnějším patří pořádání divadelní přehlídky oblastních ochotnických souborů nazvané Václavovský kulturní podzim, která se letošním roce uskuteční již popáté. V širokém okolí je populární každoročně uskutečněný divadelní ples, jehož výzdoba i program vždy vychází z inscenace, která se v dané sezóně uvádí. Z další činnosti jmenujme například pálení čarodějnic, opékání selete nebo návštěvy profesionálních divadelních představení.

V letošním roce se (zase s dvouletým zpožděním) plánují oslavy 630 let založení Václavova spojené se sjezdem rodáků, jehož vyvrcholením je klasická hra z venkovského prostředí Naši furianti, kterou pro tuto příležitost v letošní sezóně připravujeme.

Soubor má v současné době 25 členů starších a 8 členů mladších osmnácti let. Počet aktivních herců se mění podle potřeb té které inscenace. Převážná většina členů souboru jsou občané Václavova nebo 2 km vzdálené obce Svěbohov. Několik členů bydlí ve městě Zábřehu nebo dochází z dalších blízkých obcí.

Kontaktní adresa na soubor

Jiří Matějček

17. listopadu 5

789 01 Zábřeh

Tel.: 583 414 340 – byt

583 411 698 – zaměstnání nebo 739 733 666

E-mail: jiri.matejcek@tiscali.cz

www.mujweb.cz/kultura/ds-vaclavov

Divadelní soubor J. K. Tyl České Budějovice

Středa 8. listopadu 2006

18. 00 – 19. 30 hodin

Tylovo divadlo

Na motivy Ondřeje Sekory napsal Zdeněk Říha

Kocourkovská radnice aneb S Kocourkovem se roztrhl pytel

Režie	Zdeněk Říha
Scéna, kostýmy, program	Antonie Urbancová Zdeněk Říha
Dramaturgie	Silvie Vojtková
Zvuk	Jiří Cejpek
Světla	David Cody a Jan Kreml

Osoby a obsazení

Starosta	Jiří Havlín
Semtele	Luděk Šindelář
Játovím	Martin Mrzena
Myšíšlápek	Jindřich Šupitar
Halabala	Jan Pešek
Řimbaba	Marek Menšík
Paní starostová	Mirka Hadravová
Paní Semtelová	Hanka Vojtíšková
Paní Halabalová	Zdeňka Trávníčková
Držmíšek	Jiří Hruška
Fridolíno Mandelina	Martin Havlín
Tomáš Přetřhdílo	Jiří Zajíc
Lokaj	Jiří Zajíc
Kníže pán	Martin Havlín

Premiéra 27. března 2005

Délka představení 80 minut

Hraje se s přestávkou

Vhodné pro diváka od 6 let

Slovo o hře

O tom, jak jim to spadlo, ale to nevadí, protože to vzali do svých rukou a že nejsou jen tak někdo, tak to zase postavili. A lepší! A krásnější. Tak, jak to nikde jinde nemají. A byla to sláva, jakou svět neviděl. Bylo to velkolepé. Jedním slovem - krása!

Slovo o souboru

Divadelní soubor J. K. Tyl 1895–2006

Na počátku všeho byla hospůdka, a nebyla jen tak obyčejná. Nesla název Protivínská pivnice a na sklonku předminulého století se to v ní hemžilo českobudějovickými řemeslníky a živnostníky, kteří tu besedovali o národnostní problematice (polovina Českých Budějovic tehdy mluvila německy). A tu se zrodil nápad použít pro posílení české myšlenky právě divadla. Na podzim Léta Páně 1895 byl z tohoto popudu založen Čtenářsko-ochotnický spolek J. K. Tyl. Zakladatelé R. Čejka a J. Reitmayer shromáždili kolem sebe 40 nadšených ochotníků, rozhodnutých šířit lásku k českému jazyku a divadlu. Ustavující schůze se konala v hospodě U Červeného srdíčka na Lannově třídě, kde si ochotníci zřídili i první spolkovou místnost a vybudovali první vlastní jeviště. Prvním předsedou spolku se stal V. Reitmayer, první inscenací Jiráskova Vojnarka. Časem se spolková místnost přestěhovala do dalšího hostince na Lannově třídě – a sice k Novotným (hostinský J. Novotný patřil k zakládajícím členům spolku). K diváckým hitům přelomu století patřila Raupachova hra Mlynář a jeho dítě či Kříž u potoka (po budějovicku Kreuz bei der potůček).

Tyláci zůstali činní i během první světové války. U příležitosti 30. výročí založení spolku nastudovali Jiráskovu Lucernu, kterou uvedli v městském divadle. Aktivní činnost v letech dvacátých (hry oslavující samostatnost, „sladáčky“ a operetky) vystřídal na počátku roku 1930 finanční krize. Znovuzrození se Tyláci dočkali až o pět let později pod vedením nového předsedy F. Hubáčka. A repertoár? Namátkou jmenujme komedii Kontrolor Plašmuška, operetku Bejvávalo či hru budějovického rodáka J. Reitmayera Kulisa. V předvečer druhé světové války uvedli Tyláci Čapkovu Matku a Bílou nemoc. Ani válečná vřava nezpráhla ochotnické snažení a po té, co byla divadelní činnost zakázána, scházeli se členové spolku tajně v bytech a nacvičovali výstupy z her. Doba válečná se však neobešla bez lidských obětí – v roce 1942 byl popraven obchodník B. Pietroň, bývalý dlouholetý předseda spolku. V únoru 1946 oslavil spolek s nepatrným zpožděním své padesáté narozeniny, a to premiérou Krptovy hry Poslední výstup. Hru ze života herců (Tylových současníků) režíroval Rudolf Kolínský, jenž patřil v letech 1945–52 k pilířům souboru. Dění v souboru výrazně ovlivňoval i českobudějovický soudce a dramatik Jan Říha. U Tyláků patřil k nejhranějším autorům, působil zde také jako režisér a výtvarník.

Léta padesátá odstartovala bouřnou éru změn. Rozhodnutím ministerstva kultury byly zrušeny všechny samostatné spolky, jejich další existence byla možná jen pod patronací doporučených organizací. Tato ochranná křídla našli Tyláci v roce 1952 u energetiků na Lannově třídě, kde se o 3 roky později dočkali stále vlastní scény, vybudované z bývalého skladu RČB. A dostavily se i první úspěchy. Ostrovského Bouře v režii Aloise Berky zvítězila na okresní i krajské přehlídce Lidové umělecké tvořivosti. V roce 1955 vkročila na divadelní prkna Morálka paní Dulské, aby se zapsala mezi nejprezizovanější představení. Hrál se 58krát. První pohádkové představení - Potrestání vodníka Durdy od Aloise Berky v autorově režii se odehrálo v roce 1959. Téhož roku byl předsedou zvolen František Jindrle, který inicioval založení dětského souboru, čítajícího dvacítku ratolestí. Nastudoval s ním devět pohádek, dvě napsal, a tím dal souboru do vínku pohádkové směřování. Pohádky se zařadily mezi věrné stálce repertoáru a pokud se během sezóny neobjevil nový titul pro dospělé, nových titulů pro děti přibýlo hned několik. Pohádky se rekrutovaly jak z klasického odkazu (Šípková Růženka, Zlatovláška, Popelka), tak se ty klasické dočkávaly novějších zpracování, nebo se sepisovaly zbrusu nové. Mezi nejúspěšnější pohádky se zapsala Sněhurka se sedmi trpaslíky, která se na jevišti v nejrůznějších zpracováních vrátila celkem osmkrát.

V roce 1965 se principálem stal Bohuslav Vaďura, který v souboru působil od roku 1953 a soubor spravoval až do roku 1982. Jeho doménu tvořily právě pohádky pro děti, sám jich osm napsal (např. O princezně Pralince z Čokoládové planety, Pohádka z kufru, Jak se Honza nestal králem). Na své režisérské konto si zapsal 64 inscenací a na konto herecké 92 postav!

A koloběh divadelního světa spolehlivě fungoval. Herci přicházeli a odcházeli, objevovali se noví režiséři, tituly zahraničních klasiků (např. Goldoni, Feydeau, Beaumarchais, Molière, Čechov, Lorca) i soudobých českých autorů (O. Daněk, M. Horníček aj.). K osobnostem, ovlivňujícím chod souboru patřili Alois Pohanka, Václav Ludvík, Václav Mácha a nekonečná řada dalších. V roce 1975 věnoval téměř každý člen souboru divadelní činnosti 470 hodin svého volného času, v roce 1978 to bylo dokonce 626 hodin. Účast na přehlídkách vynesla souboru putovní ceny diváků, čestná uznání i ocenění jednotlivců – např. M. Vicherková, A. Pohanka, B. Vaďura, L. Kubínková, M. Maurencová, V. Havlín, O. Treblitz.

Počátkem let osmdesátých nabral repertoár zcela nový směr – vydal se cestou hudební komedie. První zastávkou na této cestě se stala labichovsko-voskovskowerichovská Helenka je ráda v režii Jana Štěcha. Helenka byla v roce 1985 následována Renčínovým muzikálem Nejkrásnější válka. Nejkrásněji se válčilo 72 krát, čímž tento titul získal rekord v nejvyšším počtu repríz. Válka zvítězila na okresní i krajské přehlídce Honzlův Humpolec. Porota ocenila kolektivní souhrn, která dala vyniknout i zdánlivě epizodickým rolím, citlivě rozehrané vztahy a vazby mezi dvacítkou osob a dále vypointovanost situací, lehkost, vtipnost a uvolněnost inscenace. Z přehlídky v Třeboni si Nejkrásnější válka přivezla Cenu diváka, J. Štěch cenu za režii a E. Chaloupková cenu za ztvárnění Lysistraty. Zkrátka válka úspěšně zasáhla co mohla – včetně diváků. A během válčení se děly věci nepředvídané. Kupř. v Prachaticích museli herci obíhat divadlo v kostýmech v dešti jen proto, aby dodrželi režijní záměr, v Holubově zase lezli do sálu po žebříku a při jednom představení na domácí půdě si D. Jakovljevič zlomil nohu, leč dohrál a další reprízy hrdinně absolvoval se sádrou.

Další zastávku na cestě hudební komedií učinila v roce 1986 Balada z hadrů pánů V+W (režie J. Štěch, hudební spolupráce P. Malhocký). V Baladě zazářili Kateřina Evy Kambové, Villon Jana Vodičky, klaunové Pavla Klaboucha a Jiřího Havlína a Žebračka Marie Krejčové. Poslední zastávkou se stala muzikálová

antilegenda Ivo Fišera Zítra touhle dobou – v režii J. Štěcha a choreografii H. Čáslavské, sólistky baletu Jihočeského divadla. I. Fišer po premiéře 12. 11. 1987, která byla československou ochotnickou premiérou, vepsal do kroniky souboru: „Autor je vám vděčen za hezké představení. Vaše snaha a schopnosti daly komedii o Daliborovi nové dimenze, současné a pravdivé.“ Ocenil i J. Havlína v roli Škorničky a P. Bláhu v roli Kejklíře.

V roce 1988 začala vavříny úspěchu sklízet i pohádková sekce souboru – zásluhou Kocourka Modroočka (v režii Martiny Vodičkové). Modroočko zvítězil na národní přehlídce amatérských souborů hrajících pro děti ve Stráži pod Ralskem. A vyjádření poroty? „Kolektiv prokázal, že je schopen tvořit přistoupit k divadlu pro děti – počínaje výběrem kvalitní předlohy přes dramaturgicko-režijní koncepci až k nalezení nosné stylizace v herecké složce. .../ Vynalézavá režie a scénografie provokují fantazii dětských diváků i dospělých herců. Inscenace využívá kvalitní hudební nahrávky a pěvecká složka je na dobré úrovni.“ K úspěchu představení přispíval i „sympatický, upřímný a citlivý výkon“ Ludka Šindeláře coby Modroočka. Modroočko pak jakožto inspirativní představení absolvoval Jiráskův Hronov a vypravil se i na mezinárodní divadelní dílnu do Erfurthu. A protože se stal zběhlým cestovatelem, podnikl i celotýdenní trasu po zemi jihočeské. Tažení koňským povozem, kočovali modroočkaři od štace k štaci (denně urazili až 18 km), aby pod širým nebem sehrávali pro děti na pionýrských táborech svůj kocourkovský příběh. Divadlo v přírodě se ale pěstovalo i v dalších lokalitách – v Jenišově (každoroční Putování pohádkovým lesem), Hrádku či osadě Rejta u Trhových Svinů.

Únor 1995. Dle zápisu v kronice se „natvrdlí ochotníci zcela zadarmo secvičiti dali J. Štěchem“ pro komedii Tři v tom. Před premiérou bylo dokonce 40 divadlactvých diváků posláno domů s odůvodněním, že je vyprodáno. Tři v tom nepostrádali humor, spád, nemilosrdnou až drastickou komiku, stylizované scény, czizující efekty, kdy náповěda v civilu organicky zasahoval do děje, a brilantní herecké výkony J. Havlína, J. Šupitara a P. Bláhy.

Podzim 1995. Soubor J. K. Tyl se dožívá stých narozenin. Oslavy zahájil 9. 11. kostýmovaný průvod městem, vedený samotným J. K. Tylem. Průvod, prozpěvující si: „Divadlo světa že známe“ doputoval až k primátorovi M. Benešovi, jenž popřál jubilantovi hodně zdaru. Slavilo se i během Vzpomínkového večera, kde vzpomínali léty kovaní ochotníci (V. Mácha, B. Vaďura, V. Ludvík, M. Morová), téma divadelního manželství fundovaně rozebrali

manželé Pausarovi, dědění ochotničení zase Zdeněk Říha junior a senior. A 17. 11. se konala slavnostní premiéra Těžké Barbory v režii Stanislava Kopeckého, kde si zařadil celý soubor.

Dne 16. 1. 2000 se uskutečnila premiéra Dívčí války v úpravě a režii J. Štěcha. K válce přistoupili inscenátoři jako „Robinson k neotesanému kameni a pokusili se z ní vytesat loď, která si popluje po vlastní trase, i když jí občas do plachet zaduje vítr osvědčených vtípů. “ Nutno ještě podotknouti, že tato válka se svou šestiletou existencí na prknech, co znamená svět, a s 55 reprízami, byla úspěšně dobojována. Vždyť se loučila ne jednou, ale hned dvěmi derniérami.

V rámci 105. výročí založení souboru a jako vzpomínku na kamarády Standu Kopeckého a Bohouška Vaduru uspořádal J. K. Tyl nesoutěžní přehlídku ochotnických souborů Budějcká Thálie. Jednalo se o historicky první přehlídku tohoto druhu v jihočeském regionu a poprvé v historii souboru stanuly na tyláckých prknech hostující soubory. Dnes má Budějcká Thálie, šéfovaná Václavem Křišťůlkem, za sebou šest úspěšných ročníků a každoročně chystá pro diváky nějaké novinky. Sází na žánrovou pestrost, různorodost, vítězné inscenace i inscenace přehlídkami nedotčené, klasické i moderní pohádky. Zatím má odehráno 90 představení a představila desítky souborů z jižních Čech, ale i ze vzdálenějších koutů země české a dokonce i dva ze zahraničí (srbský soubor Studio Glume, slovenský Commedia Poprad). Je příjemným setkáváním herců a diváků a inspirativní seancí samotných ochotníků.

Nové tisíciletí jakoby chtělo vzkřísit lehce zašlou slávu úspěšných titulů – a tak se na divadelní prkna vrací Zítřa touhle dobou, tentokrát v moderní úpravě, a Kocourek Modroočko. A poprvé Tyláci dobývají Jiráskův Hronov. Přes postupové přehlídky v Dačicích a Třebíči se probojovali Gogolovi Hráči v úpravě a režii Jiřího Zajíce (v Třebíči získal čestné uznání L. Šindelář za roli Utěšitele/Ab-normálně ab-kvalitního člověka/ a J. Zajíc, P. Klabouch a kolektiv za scénu). A jak komentovali tuto inscenaci divadelní odborníci? „Od počátku sledujeme gejzír zajímavých nápadů, herecky i režijně vybudovaných situací, valí se na nás razantní herectví, směřující občas až za hranici grotesky. “ Hráči s podtitulem klasicky brutální kousek, v němž však nebylo ublíženo žádné němě tváři, nabídli sugestivní atmosféru, podtrhli fantaskní rovinu Gogolova díla a poskytli nový pohled na interpretaci této literární látky.

Mezi vykazovanou činností se řadí i zájezdová představení a účast na přehlídkách (v Českém Krumlově, Pohádkové Tře-

boni, Třešti, Dačicích, v Týně nad Vltavou, z prachatického Štítku si v roce 2003 přivezla pohádka o čertovi Belínkovi cenu dětského diváka) či účast na festivalech (Hudební a divadelní festival v Holašovicích, Houpačka ve Velešíně). A v létě opouští Tyláci kamenné zdi, aby zamířili do přírody na dětské tábory do Soběnova, na Buškův hamr či na nádvoří českobudějovické radnice. V roce 2003 se soubor spolupodílel na městských slavnostech Budějckých švětkovinách, kde zajistil historicky první ladný seskok a následný ponor vodníka do Samsonovy kašny.

Rok 2005 se nesl ve znamení oslav 110. výročí. A slavilo se především pohádkovou nadílkou. Na počátku roku se uskutečnila premiéra pohádkového muzikálu Sněhurka a sedm trpaslíků autorů Martina Peschíka – Ivana Studeného – Bohuslava Vadury – Davida Codyho. V září čekala Sněhurku mimořádná událost – 4 představení představila před otáčivým hledištěm v českokrumlovském zámeckém parku. K dalším pohádkovým premiérám se připojila také Kocourkovská radnice, Kůzlata a vlk a Popelka.

V červnu 2005 podnikl soubor zahraniční cestu na Slovensko na pozvání Commedia Poprad a třemi představeními obeznámil, jaké je to mít 7 žen na krku (fraška C. Magniera).

V říjnu se uskutečnil Vzpomínkový galavečer. Celé oslavy vyvrcholily v listopadu Budějckou Thálií, která tentokrát poskytla nemalý prostor studentskému divadlu.

Zatím poslední premiérou souboru se stala hudební komedie Světáci v režii Jiřího Zajíce.

Kontaktní adresa na soubor

Luděk Šindelář

Plzeňská 52

370 04 České Budějovice

Tel.: 38731273 – domů

605 538 064

E-mail: zdenda.riha@seznam.cz

Divadelní společnost Jitřenka Ostrava

Čtvrtek 9. listopadu 2006

Tylovo divadlo

10.0–10.45 hodin

J. Emmerová podle Erica Thompsona

Veselá dobrodružství Aničky a zvířátek

Režie

Lenka Kalousová

Světla

Ladislav Čížek

Výprava

Lenka Kalousová

Kostýmy

Pavla Radová

Michaela Spurná

Slávka Stojančevová

Osoby a obsazení

Pes Richard

Miloš Stuchlík

Anička

Lenka Kalousová

Šnek Ferdinand

Tomáš Divácký

Kráva Gertruda

Michaela Spurná

Zajíc

Dominik Jochym

Kouzelník, motýl

Hamálek, kozel Hans

Petr Spurný

Vrána, pan Hop

Kateřina Kosová

Motýlice Hamáčková

Slávka Stojančevová

Ptáčci

David Stojančev

Slávka Stojančevová

Mravenci

Kateřina Kosová

David Stojančev

Slávka Stojančevová

Premiéra září 2005

Délka představení 45 minut

Hraje se bez přestávky

Vhodné pro diváka od 6 let

Slovo o hře

Inscenace Veselá dobrodružství Aničky a zvířátek („Zracené vousy“, „Motýli“, „Hory“) – na motivy Erica Thompsona, z anglického originálu přeložila J. Emmerová, překladatel Eva Ruxová.

Dramatizace, úprava a režie Lenka Kalousová.

Slovo o autorovi, obsah hry

Svůj kouzelný polopohádkový svět oživil Eric Thompson celou galérií postav a postaviček, které rozehrál v barvitě škále příběhů stylizovaných přesně v duchu typického anglického suchého humoru. Všechno se odehrává v jakémsi neskutečném, svěbytném světě, v němž je realita všedních věcí přetavena díky autorově fantazii do jiných rozměrů a získává tak netušené kouzlo.

Slovo o režisérovi

Lenka Kalousová je od 16 let členkou divadelního souboru FIRE TO THE SKY pod vedením režiséra, poety, autora her a muzikanta Borise Štěpánka. Ovlivněna opravdovostí jeho tvorby a láskou k divadlu dále vystudovala SŠUR-výtvarný obor a VOŠH-herectví. Při studiu navrhovala kostýmy pro různé divadelní společnosti, hostovala v divadle Na Fidlovačce a se studijním ročníkem, pod vedením paní N. Divíškové a pana režiséra P. Pecháčka, hostovala v Činoherním klubu v Praze. Po studiu následovalo angažmá v Moravském divadle v Olomouci. Dvě nejzajímavější spolupráce – s panem režisérem J. Kačerem – Večer Tříkrálový (role Viola) a s panem režisérem P. Gáborem – Bouřlivé výšiny (role Catherine). V současné době hostuje

v Hanáckém divadle v Opavě, kde spolupracuje s vynikajícím režisérem panem Z. Černínem na hře Naši furianti.

„Ovlivnil mě také film, např. natáčení filmu Passion, režisér R. Blank, role Máří Magdaléna. Ovlivňuje mě také a především mateřství a můj syn Oliver, cítím hluboký vděk Bohu a potřebu seberealizace. Pohádka Veselá dobrodružství Aničky a zvířátek je mým prvním pokusem jako režiséry a autorky dramatizace. Zabývala jsem se zde vlastně vším, co týká divadelního představení: výběrem hudby, její tvorbou, scénografií. Jsem ráda, že jsem mohla vytvořit představení pro děti, které jsou jako publikum nejoprávněnější a své emoce dají okamžitě najevo. E. Thompson mě ovlivnil pro mne dosud neznámou knihou Kouzelný kolotoč natolik, že jsem okamžitě věděla, že téma přátelství, ochoty si pomáhat, určité morální zásady a ochrana životního prostředí jsou pro dětského diváka a nejen pro něj to pravé. Myslím, že je třeba, ať už divadlem, filmem, knihou nebo hudbou, nebo, jak říká kolega, herec pan Kostas, lidovou slovesností z generace na generaci předávat skutečné hodnoty lidské a morální, vkus, pravdu a lásku.“

Slovo o souboru

Jsmo občanské sdružení, amatérský divadelní soubor s názvem Divadelní společnost JITŘENKA, který působí od roku 1993 v Domě kultury Poklad, s. r. o., v Ostravě-Porubě.

Navázali jsme na tradici původního amatérského Divadla Domu kultury OKD a amatérského loutkohereckého souboru Jitřenka se stejným sídlem. Soubory měly za dobu svého působení (od r. 1961) vysokou úroveň a sklízely úspěchy na mnoha našich i zahraničních přehlídkách.

Naším cílem a posláním je pořádat divadelní představení pro děti. Formou sdruženého ročního předplatného pořádáme divadelní představení pro děti ve věku 4–12 let, tj. především pro děti mateřských škol a I. stupně základních škol. V roce 1995 se nám podařilo navázat na dřívější úspěchy našich původních souborů v Dánsku na „Českém týdnu mezi Fjordy“, kde jsme reprezentovali Ostravu-Porubu s pohádkou pro děti „Čert a Káča“. V roce 1997 pak s divadelní pohádkou „Alenka v říši divů“.

Umístění v soutěžích

- vítěz 1. ročníku krajského festivalu mladého a studentského divadla o cenu Beskydské Thálie ve Frýdku-Místku (09/2000) – Tygřík Petřík,
- cena za nejlepší inscenaci na krajské přehlídce mladého a studentského divadla ve Studénce (03/2001) – Tygřík Petřík,

- cena za nejlepší inscenaci na krajské přehlídce dospělých činoherních souborů hrajících pro děti v Hovězím (05/2001) – Tygřík Petřík,
- cena za inscenaci na 2. ročníku krajského festivalu mladého a studentského divadla o cenu Beskydské Thálie ve Frýdku-Místku (09/2001),
- cena za výpravu a čestné uznání za hlavní mužskou roli na 20. národní přehlídce amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník (11/2001) – Tygřík Petřík,
- cena za nejlepší mužský herecký výkon na krajské přehlídce dospělých činoherních souborů hrajících pro děti „Dospělí dětem“ v Ostravě-Porubě (04/2003) – Sůl nad zlato,
- cena za mužský herecký výkon na 3. ročníku krajského festivalu mladého a studentského divadla o cenu Beskydské Thálie ve Frýdku-Místku (09/2003) – Sůl nad zlato,
- účast na 22. národní přehlídce amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník (11/2004) – Sůl nad zlato,
- cena za nejlepší scénografii, za nejlepší inscenaci, zvláštní cena poroty, čestné uznání za roli Manky, za roli Knížepána a za dramaturgii inscenace na krajské postupové přehlídce dospělých činoherních souborů hrajících pro děti „Dospělí dětem“ v Ostravě-Porubě (04/2004) – diptych o Rumcajsovi a doporučení poroty na 23. národní přehlídce amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník (11/2004),
- zvláštní cena poroty na krajské postupové přehlídce dospělých činoherních souborů hrajících pro děti „Dospělí dětem“ v Ostravě-Porubě (04/2005) – za organizaci divadelní přehlídky,
- doporučení poroty krajské postupové přehlídky dospělých činoherních souborů hrajících pro děti „Dospělí dětem“ v Ostravě-Porubě (04/2006) – Veselá dobrodružství Aničky a zvířátek na 25. národní přehlídce amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník (11/2006).

Kontaktní adresa na soubor

Michaela Spurná

Generála Hrušky 25/1215

709 00 Ostrava

Tel.: 596 632 635 – domů

723 288 372

E-mail: misahlavsova@seznam.cz

www.divadlo-jitrenka.cz

Studio Divadla Dagmar a Pedagogické školy Karlovy Vary
Čtvrtek 9. listopadu 2006 13.30– 14.15 hodin
Tylovo divadlo – jeviště

Hana Franková na motivy knihy F. Cartera
Škola Malého stromu

Čerokí

Premiéra 7. září 2005
Délka představení 45 minut
Hraje se bez přestávky
Vhodné pro diváka od 8 let

Kontaktní adresa na soubor

Hana Franková – Hniličková
Škroupova 5
360 01 Karlovy Vary
Tel.: 353 231 238 – domů
E-mail: divadlo.dagmar@seznam.cz

1. neratovická divadelní společnost Neratovice
Čtvrtek 9. listopadu 2006 18.30–19.55 hodin
Tylovo divadlo

František Pavlíček na motivy Hanse Christiana Andersena

Pasáček vepřů

Veselá pohádka pro celou rodinu

Úprava, režie, scénografie

a choreografie

Hudba

Zvuk

Světla

Inspicient

Masky a vlásenky

Technická spolupráce

Miroslav Král

Jean-Baptiste Lully (1632–1687),

Jean-Philippe Rameau

(1683–1764)

Jan Šírek

Petr Havelka

Miloslava Menclová

Miroslav Král

Soňa Zahradková

Jitka Špetláková

Veronika Vildová

Libuše Barešová

Ondřej Menci

Osoby a obsazení

Princezna Mirel

Princ Radovan

Císařovna

Vrchní hořmistrová

Tajná radová

Dvorní dáma Matylda

Donát

Eliška Junková ml.

Jan Žáček

Marie Šindelářová

Yveta Holanová

Eliška Junková

Lenka Hruboňová/Lucie Tallerová

Miroslav Král

Premiéra 1. prosince 2005
Délka představení 70 minut
Hraje se s přestávkou
Vhodné pro diváka od 5 let

Slovo o autorovi

František Pavlíček (1923–2004) zakončil studia slovenských literatur a estetiky na FF UK doktorátem v roce 1952. Několik let pracoval v rozhlasu, své zkušenosti pak uplatnil v televizi, kde v letech 1956–1965 zastával funkci vedoucího tvůrčí skupiny filmů pro děti a mládež. V roce 1965 vstoupil jako ředitel do Divadla na Vinohradech, které se za jeho vedení stalo jednou z nejprestižnějších scén v tehdejší Československu. V dramaturgii prosazoval díla mj. Pavla Kohouta a sám pro své divadlo i tvořil. Významnou byla jeho spolupráce s režisérem Lubošem Pistoriem. Jako člověk s vysokým mravním kreditem však nemohl obstát u normalizační vrchnosti. V roce 1970 musel z DnV odejít a byla mu zakázána veškerá veřejná činnost, dosavadní práce byly zavřeny do trezoru a „vymazávány z paměti“. Po podpisu Charty 77 byl zatčen a podmínečně odsouzen. Ale i při výkonu dělnických profesí nadále tvořil scénáře pro rozhlas, film i televizi (pod krycími jmény, většinou Bohumily Zelenkové a Evy Košlerové). Pro Bytové divadlo Vlasty Chramostové napsal hru na motivy osudů Boženy Němcové Dávno, dávno již tomu... Po sametové revoluci začala divadla znovu uvádět jeho hry a v titulcích filmů, televizních i rozhlasových inscenací se začalo objevovat jeho jméno.

Nejznámější díla

Filmové a televizní scénáře

Konec léta, Princ Bajaja, Vítr na konci srpna, Sokratův podzim, Markéta Lazarová, Horoucí srdce, Tři oříšky pro Popelku, Babička, Jestřábí moudrost

Divadelní hry pro dospělé

Život a dílo skladatele Foltýna, Chvála prostopášnosti, Dávno, dávno již tomu...

Hry pro děti

Princ Bajaja, Hadí kůže, Slavík, Tři volavčí pera, Plaváček, Malá mořská víla, Babička, Pasáček vepřů, Zlatovlásky

Hans Christian Andersen

Narodil se 2. 4. 1805 v dánském městečku Odense v rodině chudého ševce. Malý Hans byl jedináček, maminka i celá rodina jej tedy opatrovaly jako oko v hlavě, maminka mu proto také někdy žertem říkala, že se má jak princátko. V pozdějších letech Andersen svou milovanou maminku zvěčnil ve svých románech, nejprve jako Dominiku v Improvizátorovi a později

jako muzikantovu matku v knize Nic než muzikant. Po tatínkovi zdědil velkou lásku ke knihám.

Už od dětství jej to velmi táhlo k divadlu, toužil se stát velkým umělcem. Dostal se mu do ruky výtisk Shakespearova Macbetha, byl dílem okouzlen tak, že na jeho základě napsal svou první „dramatickou“ práci Abor a Elvíra. Pro jeho sny však nebylo pochopení ani peníze, a tak šel po absolvování povinné školní docházky pracovat do továrny na sukno. Jeho touha po divadle byla ale tak silná, že si nakonec prosadil svou a ve 14 letech se vydal na vlastní pěst do Kodaně „dělat divadlo“. Nejprve to zkoušel s baletem, potom s operním zpěvem, herce Lindgreen se z něj pokoušel udělat herce, tanečník Dalhén jej přijal do své taneční školy, a dokonce jej obsadil do role Skřítky v baletu Armida. Navštěvoval také pěveckou školu sbormistra Krossinga a vystupoval pak v různých rolích jako sborista. Divadlo bylo prostě jeho světem.

Andersen začal záhy psát pro divadlo, jeho prvotiny byly velmi špatné a nikdy se nedostaly na jeviště. Byly odmítnuty s tím, že prozrazují měrou nevidanou nedostatek elementárního vzdělání. Andersenův přítel, básník Guldberg, mu poradil, aby se nejdříve naučil pravopis. To samé mu doporučil jeho další velký přítel Jonas Collin, ředitel Královského divadla a správce nadace Ad usus publicos. Ten mu dokonce vymohl u krále Bedřicha VI. studijní stipendium a svěřil jej do péče ředitele latinského gymnázia Simona Meislinga. Andersen převyšoval značně své spolužáky nejen věkem, ale hlavně snílkovstvím a velkou fantazií, jen těžko se smířoval s tehdejšími vyučovacími metodami, které spočívaly především v tuhé disciplíně, ale hlavně v hanění a tupení. Ředitel gymnázia Andersenovi dokonce zakázal veškerou literární tvorbu a neřádkadky mu spílal. Třeba takto: Jste stupidní klacek, z kterého jaktěživo nic nebude. Dokážete akorát to, aby se kolem vás srotl dav, když se postavíte na ty své hnáty, ale číst vás nebude nikdo, budou vás prodávat jako makulaturu! Přes to všechno dala škola Andersenovi základy klasického vzdělání a umožnila mu přístup do bohaté školní knihovny. Andersen tedy slavnostně ve svých 23 letech složil maturitní zkoušku.

V té době už měl za sebou drobné literární úspěchy: otiskl mu několik básní, hrál se jeho úspěšný vaudeville, o dva roky později mu vyšla první sbírka básní. Psal a psal, a někdy i dost provokativně, takže se znelíbil tehdejšími pohlavárům. Nejprovokativnější byl první tenoučký sešitek pohádek z roku 1835, který obsahoval Křesadlo, Kubu a Kubíka, Princeznu na hrášku a Iduštiny květiny. První tři jsou převyprávěné

lidové pohádky, čtvrtá pak původní, ve všech ale vystupuje Andersenovo alter ego. Ať už je to voják, který se zmocní křesadla a nakonec i princezny, nebo vesnický chudák Kubík, jenž neodolatelně vyzraje nad bohatým Kubou, či princezna, která svou vznešenou aristokratickou přirozenost cítí i přes horu matrací a podušek. Pohádku o malé Idušce lze nazvat programovým prohlášením pohádkáře Andersena. Opěvuje se v ní fantazie a vysmívána je tu šosácká přízemnost a nevzletné rozumářství, zosobněné mrzoutským panem radou. Andersen se vtělil do postavy mladého studenta, který v malé holčičce zažehuje představivost tím, že stejně jako on umí vystříhovat žertovné obrázky a vyprávět krásné příběhy, které se tuze nelíbí spořádanému panu radovi. Sluší se namlouvat dětem takové věci? ptá se pan rada a Andersenova odpověď je jednoznačně kladná, vždyť tu poprvé uplatňuje převratnou inovaci: nechává ožít předměty. Andersen chce ve svých pohádkách apelovat na dětskou imaginaci a antropomorfizuje prosté, všední věci, ať už je to ládací jehla, hrdlo láhve či hadrový míček. To je novum. Až dosud se dětská fantazie neměla podněcovat, nýbrž krotit a svazovat. Dítě se mělo vychovávat, aby se co nejdříve stalo dospělým. Biedermeyerovská kritika pohádky zatratila, v novinách se dokonce objevovala slova jako zkažené, neadekvátní, škodlivé, nezodpovědné, ba dokonce nechutné. Pohoršovala se i nad jejich nekultivovaným jazykem. Andersen se totiž snažil napodobit hovorovou řeč a přirozený jazyk. Byl to počín vskutku revoluční.

Aby se předešlo skandálu, udělil mu král cestovní stipendium a Andersen se v roce 1833 vydal z Kodaně na cestu po Evropě. Vykonal celkem třicet cest a tehdy se asi zrodilo jeho heslo: Cestovat znamená žít. Na svých cestách navštívil osmkrát české země, které – a zvláště Praha a hrob Tychona de Brahe – na něj udělaly velký dojem, jež popsal ve svých cestopisech. Vytvořil v té době svá největší díla, která jsou překládána do řady evropských jazyků, vycházely pohádky, které mu zaručily světovou nesmrtelnost a přezdívku Největší pohádkář.

Na své cestě Evropou se setkal s operní pěvkyní Jenny Lindovou, svou celoživotní láskou, se kterou se přátelil, ale nikdy jí nedokázal vyznat lásku. Zůstal celý život sám jen se svými postavami a snovými vizemi, které zhmotnil v pohádkách plných nostalgie, jemného humoru a ironie, ale hlavně lásky a lidství. Do Dánska se vrátil již jako velký a uznávaný spisovatel.

H. Ch. Andersen zesnul 4. 8. 1875 v pokoji své vily Rolighed v Kodani. Jeho pohřbu se zúčastnily stovky lidí včetně dánského

krále. Na Andersenovo přání měli být v jeho hrobce pohřbeni i Edvard Collin s chotí, což se také stalo, nicméně na přání rodiny byly jejich ostatky později přeneseny do jejich vlastní rodinné hrobky. Hans Christian Andersen odpočívá ve svém hrobě sám.

Kromě románů, povídek, pohádek a divadelních her napsal i autobiografickou knihu Pohádka mého života. Podle ní vytvořili v roce 1982 Zdeněk Marat a Ivo T. Havlů stejnojmenný muzikál, který mezi stovkou adeptů vyhrál soutěž vypsanou v dánském městě Odense na muzikál s andersenovskou tematikou. Česká Pohádka mého života měla svou premiéru v roce 1982 v Andersenově rodišti.

Nejznámější Andersenovy pohádky

Malá mořská víla, Sněhová královna, Ošklivé malé káčátko, Křesadlo, Císařovy nové šaty, Starý dům, Slavík, Statečný cínový voják, Pastýřka a komíníček, Skřítek u hokynáře, Kouzelné galoše, Létající kufr, Sněhulák, Ládací jehla, Stín, Šibal Zavřiočka, Děvčátko se sirkami, Přítel na cestách, Nezbedný kluk, Přezůvky Štěstěny, O hloupém Honzovi.

Další Andersenova díla (výběr)

Romány: O. T., Improvizátor, Nic než muzikant, Pohádka mého života (autobiografický)

Cestopisy: Básníkův bazar, Stínové obrázky z cesty do Harcu, Saského Švýcarska etc. etc. v létě 1831.

Divadelní hry: Mulat, Anežka a vodník, Maurka.

Hans Christian Andersen o svých pohádkách říkal:

Moje pohádky jsou stejně tak pro dospělé jako pro děti, ty je ale v jejich úplnosti pochopí, teprve až dospějí a vyzrají. Porozumějí, že naivní dětskost je jen jedna část mých pohádek a že jejich pravou solí je jejich humor.

To, co vykládal o pravdě, dobru a kráse, bylo pro většinu, jako by dával krávé růži. (citát z pohádky Stín)

Život každého člověka je pohádka psaná Boží rukou.

Dopis Františka Pavlíčka dětem, které přijdou do divadla na pohádku Pasáček vepřů:

Milé děti, minul čas princezen s diamantovými členkami nebo se zlatými hvězdami na čele. Pryč je i doba králů, kteří k obědu usedali s korunou na hlavě. Těžko by dnes člověk hledal monarchy v hermelínu a jejich nevýslovně krásné

dcery s vlečkami ze zlatohlavu a stříbrnými střevíčky. Byla by bláhovost vyhlížet při úplňku u lesního jezírka rusalky nebo vodníka.

Naštěstí nám po nich zůstala hojnost pohádek. Zachovaly se nám díky vyprávění starých pamětníků, kteří je nesli z jedné generace do druhé na přástkách nebo při draní perí za dlouhých večerů. Později je spisovatelé zvětšili v nespočetném množství knížek ve všech možných jazycích. A tak nám zůstaly zachovány ty pradávné příběhy o lásce, která skoro vždycky musí překonat bezpočet překážek na cestě ke svému naplnění. Historky o lidské obětavosti, o lidech dobrého srdce, kteří navzdory strádání a velkým obětem dosáhnou nakonec vítězství i proti stonásobné přesile.

Mezi nejpůsobivější z těch příběhů patří pohádka o svévolné princezně, která si ve své pošetilé pyše křiklavého, umělého květu cenila víc než opravdové růže. Cinkání lesklé hračky jí znělo líbezněji než píseň živého slavíka. Teprve když byla pro svou pýchu a svéhlavost vyhnána z rodného paláce a po boku chytřejšího prince, převlečeného za pasáčka vepřů, podrobena těžkým zkouškám, pochopila, že skutečný květ je krásnější než okázalá hračka a že láskyplné srdce má stokrát větší cenu než pýcha, zahalená do brokátu. Poznala, že člověka nelze soudit podle krásy kabátu, ale podle ryzosti srdce. A tak se její putování stalo cestou za tím nejvzácnějším. Za opravdovou, věrnou láskou.

Slovo o hře

Dramaturgie 1. ND sáhla v roce 2005 po klasickém dramatickém textu z pera renomovaného dramatika a scenáristy Františka Pavlíčka na motivy pohádky Hanse Christiana Andersena Pasáček vepřů. Důvodů k této dramaturgické volbě bylo hned několik: tím prvním je nesporná dramatická a literární kvalita scénáře, který umožňuje tvůrcům smysluplnou a zajímavou práci, jejímž výsledkem bude kvalitní divácká inscenace a sebezdokonalení všech zúčastněných; druhým pak 200. výročí narození největšího pohádkáře všech dob – H. Ch. Andersena, v rámci jehož oslav se uskuteční premiéra zmiňovaného projektu.

Naše nová inscenace bude mít reprezentativní formu. Nechceme zůstat nic dlužni naší pověsti ohledně kvality a výpravnosti inscenace, jež zcela rezonuje s duchem zvolené hry. Pavlíčkova úprava končí, na rozdíl od Andersenovy předlohy, svatbou Prince a polepšené Princezny. Tedy idylicky, až neandersenovsky. Dramaturgicko-režijním záměrem je vytvořit živou a veselou inscenaci, v níž se ale bude zrcadlit i snovost a magično, které jsou neodmyslitelně spjaty s Andersenovými pohádkami. K tomu výborně poslouží výtvarná, světelná,

hudební a choreografická koncepce, inspirovaná klasicistním dvorským divadlem – divadlem zázraků.

V lásce tato jsou zla: válka a pak zase mír. (Horatius)

V lásce najdeš všechny tyhle vady: bezpráví, podezření, nepřátelství, příměří, válku pak mír zas. (Terentius)

Přípravil Miroslav Král

Slovo o souboru

Divadelní soubor 1. neratovická divadelní společnost (dále jen 1. ND) vznikl v roce 1995, resp. v roce 1994. Důvodem jeho založení byla snaha několika členů stávajících místních divadelních souborů Havlíček (hrající činohru pro dospělé) a Sluníčko (loutkový soubor) vytvořit nový divadelní soubor, který by hrál pro děti a mládež činoherní divadlo, převážně klasické pohádky. Vzorem tomuto novému subjektu bylo právě rušené Divadlo Jiřího Wolker, resp. Divadlo na Starém Městě, k jehož programu se 1. ND hlásila a hlásí dodnes. Hlavní dramaturgickou linií tohoto souboru je tedy vytvářet a posléze uvádět klasické pohádkové výpravné inscenace s hlubším etickým i estetickým přesahem. Další linií tvorby 1. ND je uvádění Českých betlémů. Jedná se o pásma lidových promluv a koled či kompilace lidových her českého baroka uváděná v adventním čase v okolí Neratovic, a to v kostelech (Zálezlice, Chlumín), na nádvořích zámků (Veltrusy, Liběchov), na návších a náměstích (Tuhaň, Obříství, Mělník, Kralupy nad Vltavou, Kostelec nad Labem,...), či v divadlech (mj. Branické divadlo). Vzhledem k tomu, že první „živý“, český betlém se uskutečnil v předvečer oficiálního ustavení 1. ND v roce 1994 a hraje se od té doby v různých obměnách každý rok, vznikla

tak již silná a oblíbená tradice těchto adventních a vánočních představení. Nejdéle se „Betlém„ uvádí na zámku Veltrusy, v Tuhani, v Zálezlicích a samozřejmě v Neratovicích. Zde se ujala od roku 1999 tradice uvedení Českého betléma na Štědrý večer ve 22.00 hodiny na náměstí Republiky či před Domem kněžny Emmy. V roce 2002 byla díky srpnovým povodním tradice Betlémů částečně přerušena. Tradiční „štace„ jako Zálezlice, Veltrusy, Liběchov, Tuhaň či Kralupy nad Vltavou byly touto katastrofou velmi citelně zasaženy, ale i přes tuto nepřízeň osudu se Betlém 4x odehrál. Český betlém 2003 měl 13 a v roce 2004 celkem 12 repríz. Od roku 2003 DS 1. ND úzce spolupracuje v rámci uvádění „Betlémů“ s Maltézskou pomocí, o. p. s.

V rámci naplňování své původní ideje nastudovala 1. ND již 9 „velkých„ pohádek (O. Wilde: Strašlivá sudba sira Simona aneb Cantervillské strašidlo, F. Hrubín: Kráska a Zvíře, J. Karafiát – J. Žák: Broučci, B. Němcová – B. Šimková: Sedmero krkavců, J. Jílek: Šípková Růženka, B. Němcová – B. Šimková: O zakletém hadovi, K. J. Erben – J. Jílek: Pták Ohnivák a liška Ryška, Z. Kozák – M. Král: Sen zimní noci aneb Pohádka o Popelce, F. Pavlíček podle H. Ch. Andersena: Pasáček vepřů), jednu pohádku malou (J. Jílek – H. Vojtíšková: Čarovná Barborka) – jako doplněk mikulášských a vánočních besídek a pásmo loutkových (maňáskových) pohádek pro různé „pouliční„ příležitosti. V letech 1998 a 1999 nastudovala 1. ND dvě adaptace vánočních her lidového baroka (M. Král: Hra o slavném narození Pána a Spasitele našeho, Ježíše Krista aneb Vyšla Hvězda nad Betlémem, M. Král: Putování za hvězdou). DS 1. ND také pravidelně připravuje obchůzky Tří králů, Mikulášské nadílky a od roku 2004 obnovil v Neratovicích nadílky Barborek, adventních postav typických pro střední Polabí. Betlémy pravidelně hraje též pro klienty neratovického Domova kněžny Emmy.

S pohádkami 1. ND pravidelně hostuje na přehlídkách Dospělí dětem v Novém Boru (krajská přehlídka s nominací na národní přehlídku), Divadlo dětem v Mělníku, Pojizerské hry v Dobrušce u Mladé Boleslavi, v Branickém divadle v Praze, v Městském divadle N. V. Gogola v Mariánských Lázních, v Máchově divadle v Litoměřicích, v Městském divadle ve Slaném, v divadlech v Kostelci nad Labem, v Lázních Toušeni, nově pak v Roudnici nad Labem či v Libochovicích, v Novém Bydžově a v Kutné Hoře, na zámcích ve Veltrusích, v Liběchově a samozřejmě v Neratovicích. Občas zajíždí hostovat do Krušnohorského divadla do Teplic či do Čížkova divadla do Náchoda. Od roku 2006 soubor úzce spolupracuje s Botanickou zahradou hl. m. Prahy.

V roce 2005 se soubor zúčastnil s inscenací Sen zimní noci aneb Pohádka o Popelce krajské přehlídky Dospělí dětem v Novém Boru, kde získal 5 ze 7 možných cen a postoupil na národní přehlídku amatérského divadla pro děti Popelka Rakovník 2005, kde získal 3 ocenění. V roce 2006 získala inscenace Pasáček vepřů 4 ceny na krajské přehlídce Dospělí dětem 2006 v Novém Boru a postoupila na národní přehlídku Popelka Rakovník 2006.

V poslední době se soubor věnuje i interpretaci poezie a pořádá poetické večery, mj. i ve spolupráci s pěveckým sborem Chrapot z Mělníka či s komorní pěvkyní Ivankou Štréblovou – Bernáčkovou.

Divadelní soubor 1. ND má okolo 18 stálých členů ve věkovém průměru 25 let. V letech 1995–1998 měla 1. ND i své dětské studio. Zde se připravovaly děti na svou pozdější činnost v dospělém souboru, kde jich také několik působí dodnes. Práce v dětském studiu se soustřeďovala hlavně na hlasovou a pohybovou výchovu, která byla podstatnou součástí herecké přípravy. Děti v rámci výuky nastudovaly několik malých pohádek a pásem veršů, se kterými vystupovaly na Neratovických Divadelních poutích, na Svátcích matek v Mlékojedech a vystupovaly i v rámci betlémů.

Uměleckým šéfem je Miroslav Král, který v poslední době zastává funkci režiséra a dramaturga souboru. Od roku 2003 sídlí soubor ve Společenském domě v Neratovicích a sklady má v místním ochotnickém centru, v divadélku Lípa. Práce DS 1. ND ve Společenském domě Neratovice je možná díky velké vstřícnosti jeho ředitele Mgr. Ivana Frieda.

Soubor je pravidelně finančně podporován městem Neratovice a v posledních 2 letech byly jeho 3 projekty oceněny grantem z Fondu kultury Středočeského kraje. Velmi si též váží podpory firmou CaA MODA ČR. Generálním partnerem DS 1. ND je místní podnik Spolana, a. s., Neratovice. Kvalitní a úspěšná je též spolupráce s oděvním salonem Móda v sutěrénu Věry Zoulové (www.krejcovstvineratovice.ic.cz), v němž jsou zhotovovány kostýmy pro inscenace 1. ND.

Kontaktní adresa na soubor

Miroslav Král

Mazurská 522/13/1

181 00 Praha 8 – Troja

Tel.: 233 559 336 – zaměstnání

732 220 426

e-mail: 1nd@seznam.cz

www.sweb.cz/1nd

Divadelní soubor Masarykova gymnázia Vsetín

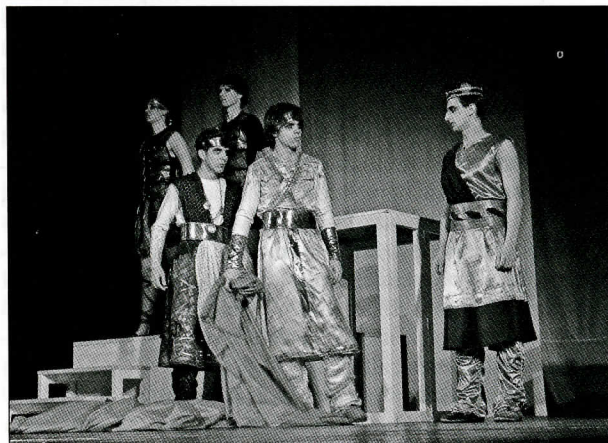
Pátek 10. listopadu 2006

10.00–11.35 hodin

Tylovo divadlo

Pavel Trtílek, Marek Mojžíšek

Átreovci

Režie, scéna

Miroslav Urubek

Hudba

Různí interpreti

Kostýmy

Blanka Růžičková, Petra Klejdusová

Zvuk

Jan Ježík, Tomáš Hering

Světla

Daniel Vyškovský

Text sleduje

Jana Blahotová

Představení řídí

Petra Mocková

Spolupracovali

René Tovaryš, Petra Dřevojánková
Zdeněk Daňa, Simona Ondřejová
Dana Bělašková, Andrea Haničincová
Barbora Píchalová, Tomáš Koňářík
Martin Novotný

Osoby a obsazení

Agamemnon

Lukáš Černoch

Menelaos

Jiří Stacho

Klytaiméstra

Petra Bělašková

Elektra

Pavla Jedličková/Martina Slavíková

Ifigenie

Kristýna Kuropatová

Orestes

Maxim Kratochvíl

Malý Orestes

Michal Najman

Achilles

Jan Uhřík

Kalchás

Václav Osička

Priamos

Josef Daňa

Helena

Lenka Škařupová

Hekabé

Markéta Vašková

Troilus

Jan Táborský

Pentesilea

Tereza Konečná/Markéta Sošťáková

Amazonky

Markéta Sošťáková/Tereza Konečná

Martina Slavíková/Pavla Jedličková

Kassandra

Leona Vítková

Aigistos

Ota Mňaček

Mopsos

Jan Holec

Strážce majáku

Radim Lys

Řecký voják

Vít Osička

Trójský voják

Václav Švarc

Vojáci

Štěpán Flégl, Jan Holec

Kristián Lambert, Radim Lys

Vít Ludva, Jiří Polák

Miroslav Šenkeřík, Michal Šabršula

Zdeněk Škrott, David Uhřík

Petr Válek

Premiéra 17. března 2006

Délka představení 80 minut

Hraje se s přestávkou

Určeno studentům středních škol

Inscenace vznikla za finanční podpory Nadace Masarykova gymnázia Vsetín a města Vsetín.

Slovo o hře

Hra Átreovci z autorského pera studentů JAMU Pavla Trtílka (*1977) a Marka Mojžíška (*1982) je inspirováno mocenskými intrikami potomků prokletého Atrea - krále Mykén Agamemnona a krále Sparty Menelaa v Trójské válce a dalším soupeřením o Mykénský trůn mezi Agamemnonovou manželkou Klytaiméstrou, jejím milencem Aigisthem, dcerou Elektrou a synem Orestem.

Postavy antických mýtů

Agamemnon – mykénský král a vrchní velitel spojených achajských vojsk v Trójské válce, syn krále Átreia a jeho manželky

Áeropý. Hrdý a vznešený, mocný a v boji statečný, ale také domýšlivý a sobecký, v těžkých situacích nerozhodný a na svou prestiž malicherně žárlivý. Když se jeho bratr Meneláos oženil s Helenou, vzal si za manželku její sestru Klytáiméstru a měl s ní čtyři děti: syna Oresta a dcery Chrysothemis, Elektru a Ifigenii.

Meneláos – syn mykénské krále Átreu a jeho manželky Áeropý, spartský král. Osud měl skutečně málo záviděníhodný. Jako mladík musel se svým bratrem Agamemnonem uprchnout z rodiny Mykén, protože jim strýc Thyestés zavraždil otce a ukládal i o jejich život. Nalezli útočiště u spartského krále Tyndareu, kde Meneláos potkal něco, co omylem považoval za štěstí – oženil se s nejkrásnější ženou na světě, královnou nevlastní dcerou Helenou. Když se ujal trůnu, přišla do Sparty vzácná návštěva – Paris, syn trojského krále Priama. Ten se do Heleny na první pohled zamiloval a jí se také docela líbil. Protože Meneláos musí odjet na pohřeb svého děda, přikáže Heleně, aby hostovi ve všem vyhověla. Ta si ovšem jeho slova vysvětlí poněkud široce. Opustí manžela, dcerku i vlast a odpluje s Paridem do Tróje.

Achilles – oplýval vším, co zdobí a ctí muže, všeho mu osud dopřál, jen jedno mu upřel – šťastný život. Když se narodil, matka jej ponořila do podsvět ní řeky Stygy, takže se stal nezranitelným až na patu, za kterou ho držela. Byla to nejspíš pozdější úprava mýtu, Homér o tom nic nepíše.

Priamos – byl statečný, spravedlivý a zbožný, avšak Zeus na něj přesto zanevřel a rozhodl, že jeho rod nemá už vládnout Tróji, ba ani existovat. Při obsazování Tróje Achillův syn Neoptolemos nevslyší jeho prosby a před očima mu v chrámu zabíjí syny. Když se král stařeckou rukou pokusí vrazit šíp do vrahova srdce, ničemník útok odrazí a rukou namočenou v krvi nejmladšího syna uchopí krále za šediny, přivleče jej před oltář a probodne jej.

Hekabé – byla vznešená a ušlechtilá, jak se na královnu sluší, a se svým manželem měla devatenáct synů. Z jejich dcer měla v mýtech nejvýznamnější místo Kasandra, slavná věštkyň. Osud byl k Hekabé krutější, než si zasloužila: přežila všechny své syny a před očima jí Neoptolemos zabil manžela.

Kassandra – vynikala nejen vědeckým duchem, ale i velkou krásou, pro kterou se do ní zamiloval sám Apollon. Když však odmítla jeho lásku, potrestal ji tím, že způsobil, aby nikdo nevěřil jejím věštbbám, což se stalo pro Tróju osudným.

Kalhás – věstec, znal všechny věci minulé, přítomné i budoucí a dokázal vysvětlit i nejnepochopitelnější jevy. Jednu věstbu však přece jen nepochopil správně, a to ho stálo život. Neměl se prý nikdy v životě setkat s věstcem, který by ho překonal. Rozuměl tomu tak, že takového věstce v životě nepotká. Bylo

to však varování. Setkal se s Mopsem a ve věsteckých závodech mu podlehl. Žalem se pak utrápil k smrti.

Mopsos – syn slavné thébské věštkyň Mantó a vnuk ještě slavnějšího věstce Teiresia.

Pentesilea – přišla se svým ženským vojskem na pomoc Tróji. Důvodem jejího zásahu do války nebylo nepřátelství, ale jednou na lovu omylem zastřelila svoji sestru a urazila tím bohyni lovu Artemidu. Aby si ji znovu naklonila, začala jako ona také pomáhat Trójanům. Achajci její vojsko podceňovali a postavili proti ní jen druhořadé válečníky. Amazonky jim daly řádnou lekci, a tak proti nim vytáhli největší bojovníci v čele s Achillem. Pentesilea se s ním pustila do boje, její odvaha ji však zahubila. Achillovi se velmi zalíbila a litoval, že mu osud určil, aby se stal strůjcem její smrti.

Troilus – syn trojského krále Priama a jeho manželky Hekabé. (Čerpáno z knihy V. Zamarovský, V. Bohové a hrdinové antických bájí. Mladá fronta, Praha 1970, 432 stran)

Slovo o souboru

DS MGV vznikl v roce 1993. Za dobu své existence uvedl následující hry: Čertovy námluvy (1993), Markéta Lazarová (1994), Strakonický dudák (1995), Romeo a Julie (1996), Jen žádnou paniku aneb Jak vyloupit banku (1997), Manon Lescaut (1998), muzikál Nejkrásnější válka (1999), Zmoudření dona Quijota (2000), Bez roucha (2002). Zapeklitá komedie (2004), Sen noci svatojánské (2005).

Blíží informace o souboru: <http://dsmgv.wz.cz>

Poděkování

Základní škole Gabry a Málinky Štítná nad Vláří za poskytnutí prostor k víkendovému soustředění souboru, panu René Tovarýšovi - restaurace U Tří slunečnic - za nezištnou pomoc, panu Miroslavu Fabiánovi-Fashion h., Vsetín, paní Marii Chovanečkové z Valašského národního divadla za cenné rady a nezištnou pomoc, Tomáši Chvatíkovi a Janě Živničkové za pomoc a ochotu, dále vedení školy a všem kolegyním a kolegům, kteří měli pochopení, za jejich povzbuzivá slova a podporu.

Kontaktní adresa na soubor

Miroslav Urubek

Sušilova 1330, 755 01 Vsetín

Tel.: 603 593 509

E mail: urubekm@centrum.cz

Stránky divadelního souboru: <http://dsmgv.wz.cz>

Stránky školy: <http://dsmgv.wz.cz/index.php>

Divadelní soubor Ty-já-tr Praha

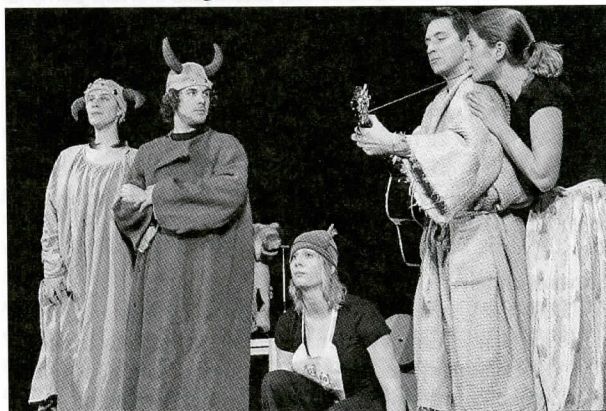
Pátek 10. listopadu 2006

14.30–15.30 hodin

Tylovo divadlo

Luděk Horký, Martin Písařík

Pověstí pro štěstí

Text a režie

Luděk Horký

Hudba a choreografie

Martin Písařík

Výprava a program

Kateřina Baranowska

Hrají

Jana Blažková

Kristýna Černá

Běla Fuková

Martin Čepelík

Martin Písařík

Premiéra 21. května 2005

Délka představení 60 minut

Hraje se bez přestávky

Vhodné pro diváka od 6 let do 10 let

Slovo o hře

Krátká hudební pohádka o českém bájesloví.... Nejen o tom, jak Čechy dostaly své jméno... Ke slovu přijdou pověsti O praotci Čechovi, O Krokovi a jeho dcerách, O Libuši a Přemyslovi, O Ctiradovi a Šárce a O Křesomyslu a Horymírovi. Dále kytara, zpěv a sami diváci...

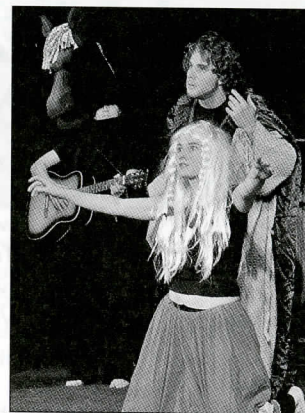
Bláznivé divadelní výlety do doby, kdy pražská kotlina oplývala mlékem a strdím, kdy bylo běda mužům, kterým vládla žena, kdy byl nejslavnějším kulturistou Bivoj, nejlepším jezdcem Horymír a oblíbeným domácím mazlíčkem kůň Šemík...

Slovo o souboru

Soubor Pověstí pro štěstí je volným uskupením bývalých pedagogů a členů Dětského dramatického souboru TY-JÁ-TR, který založila v divadelní sezóně 1988–89 Radka Tesárková.

Dětský dramatický soubor Ty-já-tr má více než 200 členů od čtyřletých dětí po budoucí třicátníky. Soubor Pověstí pro štěstí je dodnes jeho autonomní součástí.

Dětský dramatický soubor Ty-já-tr se skládá z celé řady menších souborů a dramatických kroužků, které se vzájemně znají a průběžně protínají. Soubor Pověstí pro štěstí žije v těsné návaznosti na divadelní skupinu Hrobso. Kromě Pověstí pro štěstí máme na repertoáru inscenaci Shakespearovy komedie Mnoho povyku pro nic, kterou jsme uvedli například na Jiráskově Hronově 2005 či na festivale Jadran 2006 v Chorvatsku, a nově slovenský muzikál Cyrano z předměstí. Pro děti od 4 let hrajeme již osmým rokem Pohádky z košíku, jež jsme uvedli například na Popelce Rakovník 1999.

Kontaktní adresa na soubor

Internetové stránky Ty-já-tru najdete na adrese <http://www.ty-ja-tr.cz> a, pokud jde o naši inscenaci, aktuálnější informace hledejte na adrese www.hrobso.com. Faxovat nám můžete na číslo: 220 800 571. Zřizovatelem souboru je Dům dětí a mládeže Praha 7.

Vedoucí souboru

Luděk Horký

Mikulášská 8, 110 00 Praha 1

Tel.: 732 547 461, 261 131 111 – zaměstnání

224 218 281 – domů

E-mail: ludek.horky@email.cz

Naivní divadlo Liberec

Pátek 10. listopadu 2006

Tylovo divadlo

20.00–21.00 hodin

Inspirativní představení

Iva Peřinová

Krásný nadhasič aneb Požár Národního divadla

Loutková hra o národním neštěstí

Autor

Iva Peřinová

Režie

Tomáš Dvořák

Výprava

Ivan Nesveda

Hudba

Vratislav Šrámek

Hrají

Helena Fantlová, Michaela Homolová, Karolína Rottová,
Zuzana Kolomazníková, Zuzana Schmidová, Markéta Sýk-
orová, Jana Vyšehliďová, Tomáš Bělohlávek, Filip Homola,
Pavel Kryl, Zdeněk Peřina, Marek Sýkora a Jiří Švec

Premiéra v roce 2005

Délka představení 60 minut

Hraje se bez přestávky

Inscenace je určena žákům 2. stupně ZŠ, středoškolákům
a dospělému publiku

Češi touží po svém Národním divadle.

Staročeši touží postavit Národní divadlo po svém.

Mladočeši touží postavit Národní divadlo po svém.

Marjánka touží po teple rodinném.

Múza Líza touží po žáru tělesném.

Čeněk Diviš touží po žáru ohně a funkci nadhasiče.

*Veškeré tužby osobní i národní sežehnuty budou jedním
slavným českým požárem...*

Slovo o hře

Jelikož Národní divadlo v Praze již dávno před svým
vznikem podněcovalo plamenné řeči vlastenců a zapalovalo
jiskry potlačované národní hrdosti, není se co divit, že vzápětí
po svém dostavení vyhořelo. Tento slavný požár jsme se rozhod-

li zopakovat u příležitosti 55. výročí založení našeho Naivního
divadla (a není to od nás troufalost, vždyť jména těchto dvou
stánků Múz si lidé často prokazatelně pletou...).

V knížkách literatury faktu se lze dočíst, jakou roli sehrála
při požáru Národního divadla v roce 1881 postava Čenka
Divíše, kterému se prý říkalo „krásný nadhasič“. Byl to mladý
a hezký muž, svou statečností všeobecně proslulý. A tento
nadhasič se krátce před požárem z nešťastné lásky zastřelil.
Jeho pohřeb se konal v den požáru a za jeho rakví kráčelo
veškeré pražské hasičstvo právě v tu dobu, kdy by je bylo tolik
zapotřebí u hořící budovy divadla. Nová parní stříkačka ležela
kdesi rozebrána, protože s ní měli hasiči před pohřbem cvičení.
Když ji konečně sestavili a dovezli, byla bez paliva, a tudíž
nepoužitelná. To a ještě celá řada podobně tragikomických
okolností bylo příčinou našeho „národního neštěstí“. Zmínky
z dobového tisku naznačují, že i důvod k Divišově sebevraždě
má rysy jisté tragikomiky: Jeho milovaná jej odvrhla, protože
jí zatajil, že má s jinou slečnou už několik dětí...

Příběh krásného nadhasiče je ve hře vkomponován do příběhu
o výstavbě Národního divadla. Setkáme se tedy nejen se zástupci
hašteřících se mladočechů a staročechů, s lešenáři Pepky, kteří
na nekončící stavbě po řadu let vesele profitovali, ale i s malířem
Hynaisem, architektem Zítkem či skladatelem Smetanou. Ti všichni
se v závěru hry stanou smutnými svědky osudového požáru. Bez-
nadějí však hra nekončí, naopak. V posledním obraze je už odkaz
na divadlo nové, vybudované účelněji i kvalitněji.

Hru Iva Peřinové nastudoval osvědčený plzeňský tým
- režisér Dvořák a scénograf Ivan Nesveda, kteří v NDL insce-
novali např. Bezhlavého rytíře, Alibabu a čtyřicet loupežníků,
Zvířecí divadlo a další. O hudbu se tentokráte postaral Vratislav

Šrámek. Vznikla opět inscenace čistě iluzivní, v malovaných dekoracích defilují desítky marionet i miniaturních spodových loutek. Tyto tradiční prostředky jsou kombinovány s projekcí dobového tisku a animovaných ilustrací.

„Naivní divadlo oslavilo své pětadesátiny kusem, který bude jistě patřit ke klíčovým v historii této loutkové scény.“

(Z. Minstrová, *LB DEN*, 21. 2. 2005)

Slovo o souboru

Naivní divadlo Liberec bylo založeno v roce 1949 jako jedno z prvních profesionálních loutkových divadel v bývalém Československu. Přestože se jeho tvorba přirozeným vývojem ubírala různými směry, v podvědomí diváků i odborníků se zapisuje jako velmi kvalitní české loutkové divadlo již přes pětadesát let.

Ve svém raném období dosáhlo divadlo vrcholu roku 1959 díky hře *Tajemství zlatého klíčku* autorky E. Borisové, kterou zinscenoval J. Filipi a výtvarníkem byla A. Mytysková. V 60. letech, v době působení režiséra a scénografa J. Schmidy, se inscenace Naivního divadla vzdalují popisu, otevírají se dětské fantazii, vlastní imaginaci a práci v týmu. Mezi nejoblíbenější a nejúspěšnější produkce té doby patřila inscenace *Poklad baby Mračenice* od L. Dvorského (1963) a *Taškář* O. Augusty (1968). O režii i výtvarnou stránku obou těchto představení se postaral J. Schmid. Jméno J. Schmidy bylo též spojeno s činností Studia Ypsilon, které v rámci Naivního divadla působilo v letech 1968–1978.

Koncem 70. let a během dalšího desetiletí krystalizuje křehká poetika hříček pro děti z mateřských škol režiséra P. Poláka a výtvarníka P. Kalfuse, které daly základ i libereckému festivalu *MATEŘINKA*. Během tohoto festivalu hrají pro nejmenší česká i zahraniční loutková divadla. Z mnoha inscenací té doby patří k nejznámějším *Motanice K. Čukovského* (1974) a dvě inscenace textů J. Vodňanského *Šla barvička na procházku* (1978) a *Potkal klauna potkal kloun* (1981) – všechny ve výtvarném hávu P. Kalfuse a v režii P. Poláka. Po odchodu Studia Ypsilon do Prahy okouzluje a rozesmává mládež i dospělé publikum hudebně – komediální styl inscenací režisérky M. Schartové, pro něž je charakteristický úsměvný náhled nad daným tématem. Z řady povedených děl tohoto období lze zmínit inscenace *O věrném milování Aucassina* a *Nicoletty* (1981, výtvarník I. Antoš), *Turandot ukrutnice* v úpravě I. Peřinové (1982, výtvarník P. Kalfus) či *Ze života hmyzu* – též v úpravě I. Peřinové (1989, výtvarník J. Milfajt).

Od počátku devadesátých let je ředitelem Naivního divadla S. Doubrava. Divadlo nemá svého stálého režiséra, ale spolupracuje s hostujícími profesionály z jiných loutkových

a činoherních divadel. Ve svém uměleckém snažení se opírá o vyzrálý herecký soubor a především o původní díla dramaturgyně a autorky I. Peřinové.

K nejúspěšnějším produkcím Naivního divadla v průběhu devadesátých let patřily právě inscenace her I. Peřinové, které vytvořil tým hostujících plzeňských umělců: režisér T. Dvořák, výtvarník I. Nesveda a skladatel J. Koptík. Jedná se o inscenace *Bezhlavý rytíř* (1993), *Alibaba a čtyřicet loupežníků* (1994) a *Alí-na aneb Petřín* v jiném dílu světa (1996) a *Zvířecí divadlo* (1999), které mělo premiéru u příležitosti 50. výročí Naivního divadla.

Nepřehlédnutelným počinem období po roce 2000 se stala inscenace pražského režiséra M. Dočekala a výtvarníka P. Matásky *Bouře* (2002), kterou tvůrci navázali na spolupráci s NDL při realizaci *Erbenovy Kytice* (1998). *Shakespeareova Bouře* byla roku 2004 úspěšně uvedena na světovém festivalu konaném v rámci kongresu UNIMA v chorvatské Rijece a také na mezinárodní loutkářské přehlídce v kanadském Jonquiéru.

Vedle osvědčených a zkušených režisérů však NDL v čím dál větší míře zve ke spolupráci také mladé, leckdy teprve začínající režiséry (J. Jirků, M. Tichý, A. Renč a P. Vodička). Pod řadou inscenací NDL z posledních let jsou rovněž podepsány „hrající režisérky“ (či „režující herečky“?) – M. Homolová a M. Sýkorová. Spolu s novým dramaturgem V. Peřinou, který roku 2003 vystřídal I. Peřinovou, se zasloužili o oživení studiového prostoru NDL, v němž na dřívější inscenace *Taškařice* či *Marbuel* a *Kratinoha* navázali v sezóně 2003–2004 úspěšnou koláží textů českého básníka I. Wernische (...a jiný Bedřich...) a dramaturgyně Sakiho povídek (*Léčba neklidem*).

K 55. výročí divadla pak přispěl opět tým T. Dvořáka, který (znovu v čistě iluzivním duchu) zinscenoval hru I. Peřinové – *Krásný nadhasič aneb Požár Národního divadla* (2005).

Během své existence Naivní divadlo podniklo četné cesty nejen do většiny evropských zemí, ale představilo se také ve Spojených státech, Kanadě, Mexiku, v Číně, Indii, Izraeli, Koreji či Pákistánu.

Kontaktní adresa na soubor

Naivní divadlo Liberec
Obchodní oddělení – Jakub Hora
Moskevská 32/18
460 31 Liberec 1
Tel.: 485 253 632
E-mail: obchodni@naivnidivadlo.cz
www.naivnidivadlo.cz

Divadlo Malá scéna Zlín
Sobota 11. listopadu 2006
Tylovo divadlo

10.00–10.50 hodin

Na motivy loutkové hry Bedřicha Svatoně

U nás v Nesvárově aneb Kdo přemůže draka

Režie, scéna, kostýmy

a výroba draka

Jana Pluhařová

Hudba

Kamil Hric

Petr Hubík a skupina PASS

Zvuk, světla

a realizace scény

Vladimír Komora

Osoby a obsazení

Hádal

Petr Nýdrle

Hádalová

Renata Švrčková

Pepík

Petr Hubík

Štířil

Zbyněk Pluhař

Štířilová

Bára Kocmáňková/Jana Pluhařová

Tonička

Hana Mrázková

Strážník

Marek „Alpy“ Mikláš

Drak

Tomáš Čermák

Kovářka

Hana Mrázková

Tesař

Petr Hubík

Premiéra 2. října 2005

Délka představení 50 minut

Hraje se bez přestávky

Vhodné pro diváka od 5 let

Slovo o hře

Pohádka na motivy loutkové hry Bedřicha Svatoně „U nás v Nesvárově aneb Kdo přemůže draka“ připravila se souborem Malé Scény Zlín Jana Pluhařová. Pohádkový příběh vypráví o vesničce Nesvárov, kde se nikdo nemá rád, soused se sousedy se pře, hádá a dělá naschvály. Věčné spory usedlíků však vyhovují drakovi, který se rozhodne ve vesničce usídlit a postupně sníst vše, co je k jídlu. Lidé z Nesvárova proto musí přijít na

to, jak nenajedeného draka vyhnat. Velkou měrou jim v tom pomůžou dvě malé děti, Tonička a Pepík. Tato veselá pohádka s jemnými nuancemi grotesky, písničkami a nadhledem nad spory mezi lidmi, měla premiéru v neděli 2. října 2005.

Slovo o souboru

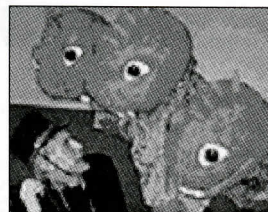
Divadelní soubor MALÁ SCÉNA vznikl v roce 1969 při literárně-dramatickém oboru na tehdejší Lidové škole umění ve Zlíně. Prvních 20 let činnosti souboru je spjato se jmény manželů Navrátilových. Tito Malou scénu založili a otevřeli jí cestu na nejruznější festivaly a také do světa. Žáci školy nezůstávali členy jen jednu sezónu a tak se utvořil soubor, který mnohdy fungoval na úrovni profesionálního divadla. Třetí desetiletí souboru znamenal nástup nových mladých režisérů, tím se také změnil rukopis uváděných představení. V roce 2004 se soubor MALÁ SCÉNA osamostatnil od ZUŠ Zlín a stal se Občanským sdružením MALÁ SCÉNA Zlín. Pravidlem však stále zůstává hrát pro mladého a také nejmenšího diváka. K rozhodnutí založit soubor nový, s vlastní právní subjektivitou, nás vedla myšlenka nejen v této tradici pokračovat a navázat na ni, ale především zkusit něco nového, něco, co zlínský divák může přivítat. A tak vzniklo divadlo MALÁ SCÉNA Zlín.

Myslíme, že se nám to povedlo, protože druhá sezóna divadla Malá scéna Zlín byla více než úspěšná. Všechny čtyři premiéry sezóny 2004/2005 mají na svém kontě několik ocenění z mnoha festivalů. Ale největším úspěchem pro nás zůstávají spokojení a usměvaví diváci. I sezóna 2005/2006 byla neméně zajímavá. A to i přes rozsáhlou rekonstrukci naší domovské scény a pobytu v náhradním prostoru, jevišti ZŠ Dřevnická na Bartošově čtvrti.

Po říjnové premiéře velmi úspěšné pohádky U nás v Nesvárově aneb Kdo přemůže draka v režii Jany Pluhařové jsme 10. února 2006 uvedli premiéru inscenace Když tančila... v režii kmenové režiséra Petra Nýdrleho.

Dne 2. května 2006 měla premiéru radikální černá komedie Lidumor aneb Má játra beze smyslu v režii Jana Leflíka, který v loňské sezóně připravil inscenaci Pelikáni v pustině.

Sezónu 2006/2007 začínáme později než je zvykem, a to až od měsíce listopadu, ale to z důvodu stěhování do našeho novotou vonícího divadla, kterému po rekonstrukci přibude

další sál, pro alternativní využití. Co vše nového uvidíte? Podzimní premiéru Gogolovy Ženitby, jarní Šrámkův Stříbrný vítr, dvě pohádky a také inscenaci Na dotek. V kavárně, která je součástí budovy divadla, se budou pořádat scénická čtení, večery s poezií a jazzové dýchánky. Myslím, že je se na co těšit :-)

Kontaktní adresa na soubor

Renata Švrčková

Podvesná IX/737

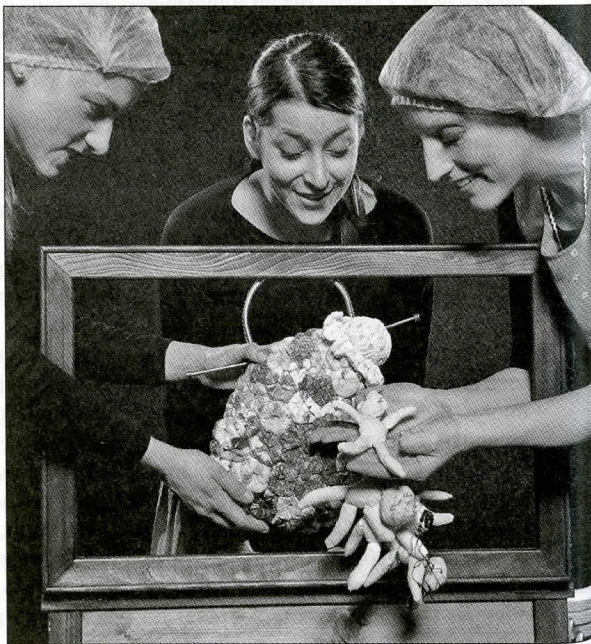
760 01 Zlín

Tel.: 776 575 307

E-mail: renata.svrckova@volny.cz, scena@post.cz

www.malascenazlin.cz

Něco o Edovi →

Divadelní soubor DODO Praha

Sobota 11. listopadu 2006 13.00–13.50 hodin

Tylovo divadlo

Volně na motivy poezie Edwarda Leara

Něco o Edovi

*Edovo veselé putování z Londýna až na konec světa,
plné bláznivých loutek, básniček a písniček.*

Námět a výprava

Alena Štukavcová

Dramaturgie a režie

kolektiv souboru

Hrají

Marcela Máchová, Tamara Urválková,

Michaela Procházková nebo Monika Řezníčková

Premiéra 10. února 2006

Délka představení 50 minut

Hraje se bez přestávky

Vhodné pro diváka od 5 let a rodiče

Slovo o hře

Divadelní představení *Něco o Edovi* v sobě spojuje akci živých herců a loutek. V několika obrazech zachycuje životní pouť Edwarda Leara, britského básníka a malíře Viktoriánské Anglie, který za svůj dlouhý a rozmanitý život procestoval mnoho zemí Evropy, Asie i Afriky. Na svých cestách čerpal inspiraci k tvorbě dětských nonsensových říkanek, tzv. limericků, které ho později proslavily i mimo jeho rodnou Anglii.

Lear zůstal po celý svůj život samotářským poutníkem s hravou duší dítěte, který si svou rozpustilou fantazií získal již mnoho generací čtenářů. Během našeho divadelního představení mají děti možnost s Edou prožít jeho napínavý životní příběh z cest po exotických zemích otevřenou formou, doplněnou o přímou interakci herců a diváků.

Slovo o souboru

Dodo je soubor, který vznikl v roce 2005 jako volné sdružení divadelníků. Svoji tvorbu zaměřuje na autorské divadlo určené především dětem.

Marcela Máchová, nar. 1979

Po ukončení studií na DAMU v roce 2002 spolupracovala

s několika základními školami a centry volného času jako lektorka dramatické výchovy. Jako herečka spolupracuje s pražským divadélkem u Panáků, je spoluzakladatelkou divadelně improvizací skupiny D. I. S. HARMONIE.

Michaela Procházková, nar. 1977

Je absolventkou oboru dramatická výchova na pražské DAMU. V letech 2003–2004 spolupracovala jako produkční a herečka s pražským divadlem Archa. V roce 2005 se podílela na několika divadelních komunitních projektech v jihoafrickém Johannesburgu.

Alena Štukavcová–Doležalová, nar. 1972

Absolventka scénografie na KALD DAMU a Výtvarné školy Václava Hollara. V letech 1990 – 1994 působila v laboratoři antropologického oddělení Národního muzea v Praze. Některé realizované projekty: 1996 symposium Světlo, Roxy; 1997 Bohemiae Rosa, 1999 účast na doprovodném programu výstavy Crossings, Rudolfinum, 2000 ARTES(T)CO – projekt site specific v prostorách OD Tesco, 2000 Salon jičínské fotografie.

Tamara Urválková, nar. 1975

Je absolventkou divadelní vědy na FFMU v Brně. V současné době studuje katedru autorské tvorby a pedagogiky na DAMU.

Kontaktní adresa na soubor

Michaela Procházková
Nová 2, 691 72
Klobouky u Brna
Tel.: 739 028 734
E-mail: miskaproch@yahoo.com
macikm@seznam.cz
tamaraaur@hotmail.com

KLÁRA®
KVĚTINY
RAKOVNÍK

Divadlo Polárka Brno

Sobota 11. listopadu 2006

Tylovo divadlo

18.30–20.00 hodin

Inspirativní představení

Karel Jaromír Erben, Pavel Jurda

Kytice

*I zželelo se matce milých dětí
a duše její se vrátila*

Režie
Dramaturgie
Výprava
Hudba
Světla
Zvuk
Stavba

Martin František
Pavel Jurda
Jan Štěpánek
David Smečka
Ondřej Coufal
Lukáš Votava
Pavel Císarík, Ondřej Klíč,
Jan Kyncl, Kamil Malík
František Boček,
Lenka Kosohorská,
Mario Kallio, Pavla Šrámková,
Jan Štěpánek a ostatní,
kteří šli zrovna kolem
Gabriela Budíková

Výroba dekorací

Realizace kostýmů

Osoby a obsazení

Vodník
Matka
Dcera
Matka
Farář
Dívka (Milá)
Umrlec (Milý)
Umrlici na hřbitově, Vesničané, Rybáři, Sbor:
Miroslav Černý, Ondřej Klíč, Jan Kruba, Jiří Skovajsa, David Smečka, Lubomír Stárek, Petr Panzerberger, Petra Beoková, Jana Panská, Hana Sovová, Sylva Vespalcová
A jako speciální host tohoto představení Kamil Malík v roli Umrlice a Polednice.

Dalibor Přecechtěl
Bára Kopečková
Jana Panská
Sylva Vespalcová
Miroslav Černý
Hana Sovová
Jan Kruba

Kapela Örben

Cimbál
Housle

Soprán, alt sax
Trumpety

Tuba
Elektrická kytara
Basa

Kotle,
tympany a matalofon

Jan Glembek
Jiří Jagoš, Vít Harry Karlas,
Eliška Blabolilová
Jan Kyncl
Vít Otáhal, Viktor Martinkovič,
Martin Machala
Radek Jiša
David Smečka
Ondřej Klíč
Pavel Císarík, Lubomír Sůva

Hudbu nahráli

Violoncello

Zpěv

Trubka

Cimbál

Soprán, alt sax

El. kytara

a dřeva rachot temný

Hlasy

Babička

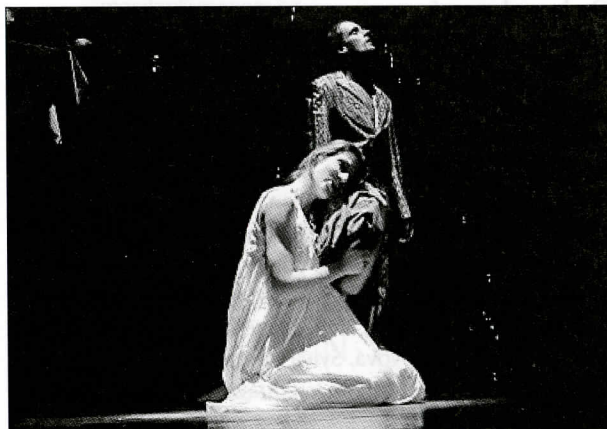
Pavel Kučera
Isabela Bencová
Viktor Martinkovič
Jan Glembek
Jan Kyncl
David Smečka
Fanny a Andrés Ceballosovi
Marta Kovaříková

Premiéra 8. října 2005

Délka představení 90 minut

Hraje se s přestávkou

Pro žáky druhého stupně ZŠ a studenty středních škol a učilišť

Slovo o hře

Vodník, Poklad, Svatební košile – a také Polednice, která se jen mihne. Při slově Kytice se ale snad každému vybaví ještě i jiná nesmrtelná „čísla této sbírky – Štědrý den, Vrba, Zlatý kolovrat, Záhořovo lože, Lilie ... Tři balady jsou jistě výběrem omezeným, vybíráme však, dovolíme si poněkud tvrdá slova, částečné z čas-tečného. Vždyť i Erben zamýšlel Kytici původně šířeji – každá balada měla mít svůj protiklad a středem sbírky měla být báseň, předvádějící svědomí jako hybnou sílu lidského vědomí Holoubek. Tuto koncepci však Erben nakonec přes dvacetiletou koncepční práci nedodržel a Kytice tak zůstala především uchvacující sbírkou, v níž si každý vybírá básně jemu nejmilejší. A co naše vybrané balady spojuje? Posudte sami: tři hlavní hrdinky jsou ženy. Dcera touží po svatbě, žena touží po lepším životě a milá po milém. Co ale jestli je ženichem Vodník, pro poklad i dítě nemá v náručí dost místa a milý je umrlec. Erben je nekompromisní a v konfrontaci člověka s mocnostmi podvodními i záhrobními a také s oslepujícím kovovým leskem nutícím k zapomenutí neváhá člověka ztrestat a připomenout mu jeho lidský úděl, z něhož se nelze vymanit. A trestem nejvyšším je přitom ztráta dítěte, či přeneseně, ve sva-tebních košilích, těžké ohrožení mladého života.

Tak jako postavy z balad snažili jsme se i my přitom chvílemi vzdorovat a ptát se proč, proč jsou tyto tresty tak kruté a hranice mezi lidským a nelidským tak ostrá. Nakonec jsme však Erbe-novu kouzlu podlehli a předkládáme vám tyto básně tak, jak byly napsány – s hrdiny chvějivě stojícími na zemi v bázni boží. Pokuste se protestovat – ale možná, že jejich kouzlu nakonec podlehnete také.

Slovo o autorovi

Karel Jaromír Erben (1811–1870) je jedním z hlavních předsta-vitelů českého romantismu. Jeho činnost byla mnohostranná a pří-nosná hned pro několik oborů zároveň. Z mnoha pohledů pozvedl badatelskou a vědeckou práci, ať už se jedná o práce slavistické nebo historické. Především mu však patří právem čestná pozice hlavně v oblastech literatury a národopisu. Kytice je hlavním plodem Erbenovy básnické tvorby a je taktéž jeho jedinou sbírkou. Inspiraci mu poskytla lidová slovesnost, a to převážně česká. Erbenovi však nešlo o napodobení lidové tvorby, nýbrž o její nové umělecké zhodnocení. Do způsobu, jak je provedeno, se promítly jak výsledky odborného národopisného a jazykového studia, tak i doba dvaceti let, kdy sbírka vyzrála, od básníkovy vyrovnání se s revolučním romantismem až po dobu po porážce revoluce. Erben si pro své balady vybírá takové látky, kde nadpřirozené a démonické bytosti

ztělesňují síly vně i uvnitř člověka, který s nimi vždy znovu zápasil a vyrovnával se. Látky, kde se konflikt dotýká základních mravních zákonů. Lidští hrdinové Erbenových balad nejsou aktivními hrdiny zápasícími s tím, co je omezuje. Jejich tragické konflikty obrazně vyjadřují názor, že mravní řád lidské společnosti je odvěký a neměnitelný, že lidský osud nezávisí na vůli jednotlivce, ba dokonce že síla osudového určení drtí každého, kdo se mu chce vzepřít. Jen pokora může pak zmírnit velikost trestu. Erben při psaní svých balad citlivě zachovával přítomnost životních hodnot, které původně inspirovaly vznik lidových básnických výtvorů, a to byl jak stále se opakující zápas člověka o život a zachování rodu, tak i velké kladné hodnoty lidských vztahů, na nichž byla vždy budována společenská pospolitost.

Některé inspirační zdroje

Vodník byl inspirován dvěma příběhy z českého prostředí. Erben si je poznamenal po své prázdninové cestě do Miletína v roce 1842. Jeden z nich hovoří o ženě, která se spřátelila s has-trmanovou manželkou Sárrou. Jednoho den byla žena i se svým potomkem u Sáry na návštěvě. Neposlušné dítě zvedlo pokličku z jednoho hrnku a chycená duše z ní uletěla. Návštěva musela odejít dřív, než se vrátil vodník, aby se nerozhněval, dítě neutopil, a tím chybějící duši opět nezaplnil. Druhý příběh pak vypráví o divém muži žijícím v přírodě, který měl dítě s chudou dívkou. Když si pak jednou své dítě odnesl a celá vesnice jej začala nahánět po lesích, své dítě před dostižením přetřhl napůl.

Látku k **Pokladu** čerpal Erben jednak z lidové pověry o čase, kdy se čtou v kostele pašije a kdy strážní duchové otvírají své poklady, a jednak ze staré pověsti vetkané do středověké legendy o sv. Klimentovi, k jehož rakvi v moři se lidé chodili každoročně klanět, a aby se k němu mohli dostat, ustoupilo moře stranou; jednou zde své dítě zanechala žena utíkající se před zavírajícím se mořem a po ročním čekání našla své dítě na tomtéž místě živé a zdravé.

Tématický materiál k napsání **Svatebních košil** je taktéž dvojího původu. Národní pověsti a písně, které vypravují, že umrlý vstal z hrobu a přišel pro dívku, kterou za živa miloval, se nalézají téměř u všech Slovanů. Tato podivuhodná rozšířenost jedné pověsti mezi národy, jež jsou od sebe místem i jazykem vzdálené, ukazuje zjevně na její starý původ. Příbuzné k tomu jsou také pověsti o upírech a vlkodlacích. V jedné slovanské pověsti zastavuje dívka upírovi, kterého se chce úskokem zbavit, svůj kožíšek. Když pak přijde půlnoc, sežere upír kožíšek a potom si jde pro dívku, která se doma uzavřela. Upír tlučne na dveře a dívka ho pak výmluvami zdržuje venku do té doby, než zakokrhá kohout.

Několik drobných vysvětlivek

vybyla mne z domu – vybavila mne z domu jako nevěstu starosvat – družba, ženichův druh při svatbě – (doprovázel ženicha, když šel pro nevěstu)
pašije – historie o Kristově umučení, jejich zpěvní a hudební zpracování
dřevatě to rachot temný – je to temný rachot dřeva (rachot dřevěných klapáček, řehaček, které nahrazovaly o Velkém pátku velikonoční zvonění zvonů)
klesty – hustý porost
routa – vytrvalá vonná bylina, zvláště se žlutými květy, pěstovaná v zahrádkách
pro další zvědavce použijte kterékoli komentované vydání Kytice, například ze Státního nakladatelství dětské knihy z roku 1965.

Slovo o souboru

Divadlo Polárka je profesionální brněnské divadlo, které vzniklo v roce 1999 z loutkového divadla Jitřenka. Originalita a kouzlo tohoto divadla spočívá v jeho programovém zaměření na dva odlišné samostatné proudy: na tvorbu pro děti a mládež - divadlo se snaží nabízet bohatý program pro všechny věkové skupiny.

V linii dětské tvorby se snaží oslovit malé diváky hledáním současných původních pohádek, nacházením pohádek neznámých či málo známých a originálním, hravým přístupem k pohádkám klasickým.

Program pro mládež a mladé diváky se začal uskutečňovat od začátku sezony 2000/01. Nabízí tři základní typy pořadů: scénická čtení, hudební koncerty a divadelní inscenace, které tvoří páteř večerního pořadu. K této trojici loni přibyla hledačská dílna Na Pokusně.

Nepřehlédnutelná a naprosto ojedinělá je spolupráce s mladými divadelními tvůrci, především s absolventy vysokých uměleckých škol. Talentovaní režiséři, výtvarníci, hudebníci a další umělci dostávají v Divadle Polárka příležitost změřit své síly, mají možnost uplatnit svou hravost a fantazii. Svým osobitým přístupem vnášejí do tvorby pro děti překvapivou neotřelost, podivuhodnou barevnost a tolik potřebnou svěžest.

V červnu 2004 se Divadlo Polárka stalo součástí KVS U Tří kohoutů.

Kontaktní adresa na soubor

Divadlo Polárka Brno

Pan Tuček

Tučkova 34

602 00 Brno

Tel.: 549 211 970 – kancelář

info@divadlopolaraka.cz

Divadlo Polárka Brno

Neděle 12. listopadu 2006

Tylovo divadlo

10.00–11.15 hodin

Host přehlídky

Louisa May Alcottová, Martin Františák

Malé ženy

Scénář

Režie a výprava

Hudba

Martin Františák

Hana Mikolášková

ragtimy Scotta Joplina
a americké lidové písně
v podání Jany Panské

Hrají

Hana Mikolášková, Jana Panská, Hana Sovová,
Sylva Vespalcová, Barbora Kopečková, Lukáš Votava,
Jan Grundman

Premiéra 2. června 2006

Délka představení 75 minut

Hraje se bez přestávky

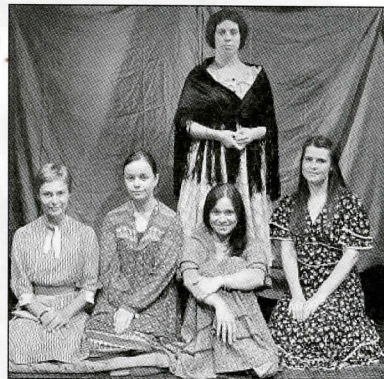
Pro žáky druhého stupně ZŠ a studenty středních škol a učilišť

Slovo o hře

Tiché, poklidné městečko Concord v Massachusets. Jeden rok v životě paní Marchové a jejích čtyř dcer, kterým tatínek odešel do občanské války bojovat za Unii. Dcery paní Marchové

nejdou ledajaké! Nejstarší, krásná Markéta, je dokonalá dáma a už ve skrytu duše myslí na vdávání, energická a klukovsky neotesaná Josefína touží po kariéře spisovatelky, tichá Líza utápí svou melancholii a nesmělost v hudbě a nejmenší Amy váhá mezi dětskými sny o bohatém ženichovi a mezi malířskou paletou.

Román *Malé ženy* napsala americká spisovatelka Louisa May Alcottová v roce 1868 na základě vlastních zkušeností s občanskou válkou. I ona a její tři sestry se musely vyrovnat s chudobou, od mládí tvrdě pracovat, aby podpořily své rodiče – zastánce sociálních reforem a zrušení otroctví. Ve svém díle autorka geniálně a citlivě vykreslila psychologii dospívajících dívek v rozpětí od 12 do 18 let. Drobné každodenní starosti, při nichž se mladá duše učí rozlišovat podstatné od nedůležitých, potřebné od malicherného a skutečné štěstí od laciného pozlátka. Jak mnoho věcí se v tom křehkém světě může změnit během jednoho roku...

POTRAVINY

U Lutovských

Na shledanou
za rok
v Rakovníku

Programovou brožuru vydalo Kulturní centrum Rakovník
listopad 2006

Počet výtisků 600 ks

Litografie Lokša PrePress Rakovník

Tisk Tuček tiskárna Rakovník